

# **YKSEYSTAJUNTA**

**Kirjoittanut  
J. R. HANNULA**

---

**TAMPEREELLA 1936  
P. E:N KANNATUSLIITTO**





**YKSEYSTAJUNTA**



# **YKSEYSTAJUNTA**

Kirjoittanut  
**J. R. HANNULA**

---

**TAMPEREELLA 1956**  
**P. E:n KANNATUSLIITTO**

## SISÄLLYS.

|      |                                      |      |    |
|------|--------------------------------------|------|----|
| I    | Maailmanko loppu? .....              | Sivu | 7  |
| II   | Mitä on teosofia? .....              | "    | 21 |
| III  | Mitä on kristosofia? .....           | "    | 29 |
| IV   | Joulu todellisuutena ja symbolina .. | "    | 38 |
| V    | Pyhittyvä tajunta .....              | "    | 45 |
| VI   | Veljeystajunta .....                 | "    | 56 |
| VII  | Ykseystajunta .....                  | "    | 66 |
| VIII | Kokemusten arvo .....                | "    | 70 |
| IX   | Elämän eheytyminen .....             | "    | 74 |

---

Tämä kirja sisältää J. R. Hannulan viimeiset esitelmät. Luvut I—IV ovat J. R. H:n puhtaaksi kirjoittamia, V ja VI Aira Lehtisen muistiinmerkitsemiä. Kolme viimeistä lukua ovat J. R. H:n kirjoittamia jäsentelyjä pitämättä jääneistä, tähän sarjaan aiottuista esitelmistä.

Tampereella toukokuun 15 pnä 1956

V ä i n ö   L e h t o n e n .



**Tampereella 1956**  
**Tammer-Paino Oy**

# I

## MAAILMANKO LOPPU?

Ihminen on sellainen olento, jolla täytyy olla maailmankatsomus, käsitys siitä mitä elämä on, mitä elämä sekä yleensä että hänen omaltakin kohdaltaan on, mitä se odottaa, mihin velvoittaa, mihin pyrkii.

Tällaisia elämänselityksiä onkin sitten muodostunut. Yhtenäisyyteen ei ole päästy, vaan on useampia selityksiä. Kirkko on muovailnut oman selityksensä, jossa määräävää on maailmanloppu viimeisine tuomioineen, jossa ihmiset jaetaan kahteen joukkoon, autuuteen ja kadotukseen. Kadotuksessa on piina ja vaiva, josta ei tule milloinkaan loppua. Samoin autuus olisi loputon.

Tuo oppi loputtomasta piinasta on niin kauhea ja järjetön, niin mielivaltaisen, epäoikeuden mukainen, että sen oikeudusta ei voi millään puolustaa, ei selittää eikä ymmärrettäväksi tehdä.

Niinpä onkin sitten syntynyt toisia ja toisenlaisia elämänselityksiä. Sellaisia on syntynyt filosofian ja tieteen taholla. Filosofit pohtivat asiaa, kirjoittavat toinen toistaan paksumpia teoksia, pääsemättä kuitenkaan täyteen selvyyteen siitä, kuinka asiat elä-

mässä ovat. Parhaimmat ja nöyrimmät filosofit päätyvätkin siihen tulokseen, että mitään täyttä varmuutta heillä ei ole.

Sama on tieteen asema. Parhaimmat ja nöyrimmät tiedemiehet tulevat samaan tulokseen kuin filosofitkin: mitään täyttä varmuutta heillä ei ole.

— — —

Onko siis lopputulos suuri tietämättömyys, sattumanvaraisuus, umpimähkäisyys? Onko elämä pohjimmaltaan vain kuin sattuman leikkiä enimmäkseen surullista, vaivanalaista leikkiä?

Sellaista se olisi ja on, ellei olisi muuta tietoa kuin mitä nykyinen kirkko, nykyinen filosofia ja tiede edustavat. Mutta asiahan voi olla niin, että todellista tietoa on olemassa. Me jo aavistamme, että todellista tietoa täytyy olla olemassa. Ja sitten me historiastakin tiedämme, että aina on ollut todellisia tietäjiä olemassa. On ollut profeettoja, Mestareita, Kristuksia. Mutta sitten teemme myös toisen huomion: hallitseva ihmiskunta ei ole keskuudessaan sietänyt noita todellisia, suuria tietäjiä. Suuret tietäjät ovat joko suorastaan tuhottu, tai heidän työnsä on muutoin tehty mahdottomaksi. Niin kävi Jeesus Kristukselle ja niin on käynyt hänen oppinsa seuraajille, aina Stefanuksesta alkaen. Ja nykyinen kristillinen kirkko on noiden kieltäjien käsissä. Noin vuodesta 325 kirkko on sekä kieltänyt Kristuksen opin että vainonnut hänen oppinsa seuraajia. Pöyristyttävän julma on kirkon inkvisitoorinen historia. Emmekä siihen nyt tässä tämän enempää tarvitse puuttua.

Sensijaan kiinnitämme huomiota siihen, että meillä kaikesta huolimatta on mahdollisuus päästä yhteyteen suurten tietäjien kanssa. Vaikka Jeesus Kristus ei itse ole opetuksiaan laatinut kirjalliseen muotoon, niin hänen läheiset oppilaansa ovat tehneet muistiinpanoja hänen opetuksistaan, jotka muistiinpanot esiintyvät Uudessa Testamentissa. Etenkin on merkityksellistä hänen Vuorisaarnan nimellä esiintyvä käytännöllinen siveysoppinsa.

Ja sitten meillä on teosofis-kristosofinen maailmankatsomus. Se on keskeisesti kahden suuren tietäjän työtä: H. P. Blavatskyn ja Pekka Ervastian. H. P. B. oli valmistava työntekijä, joka esitti sen mikä vanhassa liitossa oli parasta ollut. Ja sitten hän viittasi uuteen liittoon sanoessaan: jos tahdotte olla kristittyjä, niin seuratkaa Vuorisaarnaa. Varsinainen keskushenkilö oli sitten Pekka Ervast. Hän on esittänyt kristosofisen sanoman, jota hän myös nimittää sellaiseksi suureksi Maailmanuskonnoksi, jossa on ruumistunut uskontojen Korkeampi Minä, ja joka niinollen sisällyttää itseensä kaiken sen, mikä vanhoissa uskonnoissa on oleellista ollut.

Hän on myös kertonut omista henkisistä löydöistään, Jumal-kokemuksistaan ja kokemuksistaan näkymättömissä maailmoissa. Hän on itse kertonut liikkuvansa vainajienkin maailmassa kuin tavallinen ihminen jossain kaupungin kaduilla.

Niinpä meillä onkin nyt suuren Tietäjän kokemuseräistä tietoa Jumalasta, elämästä ja kuolemasta ja ihmiselämän alusta ja päämäärästä. Me olemme henkiolentoina lähtöisin Jumalasta ja meidän pää-

määränämme on kasvaa täydellisyyteen, mestariu-  
teen, siihen täydellisyyteen, mikä on taivaallisella  
Isällämme.

---

Tältä jumalallisen tiedon pohjalta, tai sen tiedon  
valossa, käymme nyt selvittämään maailman muo-  
dostamia harhakäsityksiä. Ensimmäisenä selvitte-  
lemme kirkon oppia loputtomine kadotuksineen.

Kysymme: mikä on totuus vainajien elämässä?

Ensiksi on silloin muistettava se vanha toteamus,  
että ihminen on ruumis, sielu ja henki. Kun me  
elämme täällä ruumillisessa maailmassa, niin meissä  
on kaikki nämä kolme, mutta ruumiin kuoltua me  
sieluina elämme astraalitasolla, tuonelassa. Ja mikä  
on silloin meidän tehtävämme? Käyttääksemme  
vanhaa sanontatapaa: meille alkaa akanoiden poltta-  
minen. Mitä ovat nuo akanat? Tai lusteet? Ne ovat  
kaikki ne tunteet, ajatukset ja teot, joissa olemme  
himoa tyydyttäneet. Tuonelassa nuo himon voimat  
esiintyvät elävinä, ja vaativat vainajaa edelleen  
tyydyttämään itseään. Jos himojen tyydytys maalli-  
sessa elämässä on ollut kovin karkeata, rikollista,  
murhaa, väkivaltaa, silloin nuo päälle hyökkäävät  
lusteet ovat myös voimakkaita. Ja sellaista vainajan  
tilaa sanotaan helvetiksi.

Ja nyt vainajan on nuo lusteet poltettava. Se käy  
siten, ettei hän enää voi himoja tyydyttää. Niiden  
täytyy kuolla nälkään. Ihminenhan olisi voinut ruu-  
miissakin eläessään polttaa nuo lusteet, kieltäytyä  
himoa tyydyttämästä, mutta jätti sen tekemättä.  
Nyt se tehtävä on pakollinen tuonelassa. Mutta onko

se loputon? Ei. Sillä lusteet ja himon voima heikenevät, kun ne eivät saa ravintoa. Ja käänteentekevää tässä on, että tuo onneton vainaja itse sillä tavoin herää, että hän myöntää suuren erehdyksensä, eikä enää tahdo himoelämää puolustaa.

Jos taas vainajan elämä ei ole noin karkeasti himollista, mutta on kuitenkin itsekästä, silloin hänen tilaansa sanotaan kiirastuleksi, jossa omantunnon tuskat häntä ruoskivat.

Mutta kiirastulikin kuluu loppuun. Ja sitten vainaja saa kokea alempaa persoonallista taivasta sen verran kuin hän on elänyt rehellisyyttä, totuudellisuutta, rakkautta. Aikanaan sekin tyhjenee, sammuu. Ja silloin tapahtuu se, jota voitaisiin sanoa: jyvien aittaan viemiseksi. Hänestä yhtyy korkeampaan minään, siis henkeen, sen verran kuin hänessä yhtymisen arvoista on. Muu jää tuonelaan hajoamaan. Ja sitten korkeammasta minästä lähtee säde, joka synnyttää uuden persoonallisuuden lapseksi maan päälle. Hänen uusi persoonallisuutensa on luonteeltaan ja kohtaloltaan niiden saavutusten mukainen, joita hän edellisissä elämissä on saavuttanut.

— — —  
Näin on suurten Tietäjien esitys kuolemantakaisesta elämästä. Siihen kaatuu kirkon loputtoman piinan oppi. Ja suureksi osaksi siihen kaatuu koko se luiseva dogmatiikka, jonka kirkko on väärinymmärretyltä pohjalta luonut.

— — —  
Siirrymme nyt erääseen sellaiseen maailmanlopun ennusteluun joita jatkuvasti tekevät jotkut kirkolli-

set lahkot, ja jotka ovat laadultaan sukua kirkolliselle maailmanlopulle. Niinpä sanomalehdet kertoivat, kuinka eräs kirkollinen lahko julisti, että maailma oli hukkuva suureen vedenpaisumukseen 21. p. elokuuta 1955.

Ensiksi voimme panna merkille, että yleensä noissa ennustuksissa on jotain totuutta, vaikkakin tietämättömät ihmiset esittävät sen omien ennakkoluulojensa mukaisesti.

Kun nyt siis oltiin näkevinään, että maailmaa uhkaa suuri vedenpaisumus, niin onko siinä takana joku, vaikkapa symbolin muodossa esiintyvä totuus?

Tällöin muistamme, että vesi on yleensä symbolisoitunut tunnetta, himoa. Ja nyt tämä alempien tunteitten ja himojen vesi on maailman kulttuurissa noussut niin korkealle että se peittää — symbolisesti puheen — kaikki vuoret ja kukkulat. Vuoret ja kukkulat edustavat tällöin osaksi järjestystä näkemystä ja osaksi himon sokaisemia maailman kulttuurin johtajia. Kyllä maailman kulttuurin johtajat ovat jo saaneet kokeellisen selvästi tajuta kuinka sodan tekniikka on saavuttanut sellaisen tehon, että koko elollinen elämä voidaan sillä tuhota. Ja hulluus on nyt tässä, että yhdeltä puolen selvästi tajutaan, kuinka sodan täyden tehon käytäntöön saattamisella voidaan kaikki tuhota, mutta toiselta puolen selitetään, kuinka turvallisuutemme vaatii, että sotalaitosta on ylläpidettävä, sen kuntoa ja tehoa vahvistettava.

Tuo ei ole enää järjen puhetta, vaan on se järjetömän himon ääntä. Siinä on himojen ja alempien tunteitten vedenpaisumus; joka uhkaa nykyistä ro-

tua, nykyistä ihmiskuntaa. Ja sehän saattaisi viedä tuhoon, ellei tällä vedenpaisumuksella olisi myös korkeampi, taivaallinen puolensa. Puhutaanhan myös taivaallisesta vedestä. Uudessa Testamentissakin sanotaan, kuinka joku apostoli joutuu kastelemaan sitä minkä ehkä joku toinen apostoli on kylvänyt.

Ja tämä vedenpaisumuksen taivaallinen puoli ilmenee nimenomaan teosofis-kristosofisessa sanomassa ja sen yhteydessä vaikuttavassa suuressa henkisessä voimavuodatuksessa. Se vaikuttaa puhdistavasti, järkeä moralisoivasti. Siinä valossa ihminen ymmärtää, mihin himo yhdessä sotatekniikan kanssa voi viedä: se voi viedä täydelliseen tuhoon. Siksi hän hylkää kokonaan turvautumisen sotaan, aseisiin, armeijaan.

Ja nämä tällaiset ihmiset muodostavat sitten kantajoukon siinä suuressa maailmanuskonnossa, jonka Pekka Ervast on luonut, ja jossa uskontojen korkeampi minä on ruumistunut. Symbolisesti puhuen he muodostavat kuin Nooan arkin tässä hullaantuneessa ihmiskunnassa. Parempi symboli lienee kuitenkin Temppeli, jossa Mestarin johdolla rakennetaan Jumalan valtakuntaa elävistä ihmisistä ja elävien ihmisten keskuuteen. He muodostavat sen Jeesuksenkin mainitseman valiojoukon, jonka työn vaikutuksesta ihmiskunnan tuskien aika lyhenee.

— — —

Edelläsanotusta käy jo selville, että ihmiskunta elää jossain perin vaikeassa kriittillisessä tilassa. Ihmisten on siirryttävä vanhoista elämänkäsityk-



sistä uuteen. Sellaiseen siirtymiseen elämä meitä ihmisiä kutsuu. Se kutsu tulee useammalla tavalla. Ensiksi voimme sanoa, että kutsu sisältyy maailman tilanteeseen sellaisenaan. Elämä sanoo: te näette, miten nykyinen kulttuuri on kuoleman kulttuuria. Te tiedätte myös, että se kulttuuri on kieltänyt Mestareiden opin. Ja nyt te saatte tietää, että maailmalle on julistettu suuri maailmanuskonto, kristosofinen sanoma. Teillä on nyt tilaisuus valita näiden kahden välillä. — Toiseksi kutsu voi tulla omantunnon kautta. Omatunto sanoo: te olette vastuussa maailmankatsomuksestanne. Te olette vastuussa kaikesta, aina turhiin sanoihinne saakka. — Kolmanneksi kutsu tulee Mestarin sanomassa: luopukaa maailmasta, luopukaa, jos pelastua tahdotte.

Sitten tulee kutsun ja luopumisen käytännöllinen toimeenpano. Siihen saamme Mestarilta käytännöllisen toimeenpano-ohjelman. Siihen sopivat Pekka Ervastian uudistamat taivaallisen Isän viisi käskyä.

Ja kun nyt alamme luopumisen maailmasta, niin meidän on aloitettava siitä päästä mikä on eniten maailmallista, eniten epäinhimillistä. Ja se on usko pahaan, väkivaltaan, koston, teloitukseen. Sellaisesta uskosta meidän on luovuttava. Meidän on luovuttava sellaisesta uskosta että pahalla saataisiin hyvää aikaan. Pahalla vaan lisätään pahan mahtia.

Tämä on neljännen käskyn käytäntöön soveltamista: ”älä ole paha vastaan”. Opi voittamaan paha hyvällä. Anna anteeksi, rukoile, siunaa.

Kun ihminen noin on alkanut luopua maailmasta sen julmimmassa merkityksessä, tulee hänelle vas-

taan toinen probleema. Hänelle tavallaan sanotaan: "Nyt sinun on ratkaistava miekan ja ristin salaisuus". Ja kun ihminen ryhtyy asiaa selvittelemään niin hän huomaa, että miekka ja risti voivat olla sama esine. Jos hän lyö miekan maahan pystyyn, niin sehän on silloin risti, sanokaamme hautaristi. Silloin se kuvaa hänelle sitä totuutta, että hän on nyt kuollut miekalle, sodalle, sotaiselle maailman-katsomukselle. Sotilas on hänessä nyt kuollut ja haudattu. Hän antaa hullaantuneen maailman mieluimmin vaikka tappaa itsensä kuin että menisi sotaan toisia tappamaan ja itseään tapattamaan, tai että hän menisi kasarmeihin, siellä tappamisen taitoa oppiakseen. — Tämä on viidennen käskyn mukaista maailmasta luopumista: "Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä".

Kun ihminen on nämä kaksi pulmaa selvittänyt ja sillätavoin maailmasta luopunut, tulee hänelle vastaan kolmas pulma. Jeesuksen puhetapaa käyttäen voimme tämän kolmannen pulman pukea sanoiksi näin. Mestari sanoo oppilailleen: "Älkää te olko niin naiveja, että te luulette ihmisen saastuvan siitä, mikä menee suusta sisään. Sillä sehän on ruoka joka menee suusta sisään ja ulostuu luonnollista tietä. Mutta mikä tulee suusta ulos, se ihmisen saastuttaa". — Ja mikä se tulee ulos ihmisen suusta? Se on puhe. Puheellaan ihminen voi saastuttaa omansa ja toisten ihmisten elämän. Jos ihminen vielä kuuluu johonkin järjestöön, jossa vaaditaan umpimähkäistä tottelevaisuutta, silloin hänelle saatetaan jonain hetkenä sanoa: "Koska sinä näytät

omaksuvan vaikuttavan puhelahjan, niin on sinun nyt ryhdyttävä tekemään propagandaa, mainostusta, meidän järjestöemme puolesta. Ja niin hän voi joutua tekemään mainostusta vaikka sellaisen järjestön puolesta joka johdossaan on vaikkapa materialistinen, aseisiin ja väkivaltaan turvautuva. Juuri sellaisella puheellaan hän saastuttaa elämää. Vieläpä hänet voidaan määrätä tarttumaan aseisiin, tappamaan niitä ja niitä ihmisiä. Jos jotkut nuoret miehet ovat omantuntonsa ja Kristuksen opin mukaisesti kieltäytyneet sodasta ja asevelvollisuudesta, niin sinut veloitetaan käännyttämään heitä takaisin aseisiin. Sinä joudut vastustamaan ihmisyyttä, Kristusta, Isää. Sinä vaikutat saastuttavana voimana elämässä. Sinä teet sitä jo jäsenyydelläsi jossain sotaa puolustavassa ja Kristuksen oppia vastustavassa puolueessa, kirkossa, seurassa tai järjestössä. Siksi sinun tulee, maailmasta luopuessasi, kuunnella ja syventyä suuren Opettajamme Pekka Ervastian neuvoon: "Meidän tulee oppia olemaan tottelematta maailman auktoriteetteja". Ja tämä kaikki tapahtuu taivaallisen Isän kolmannen käskyn sulattamisella ja käytäntöön soveltamisella: "Älä vanho".

Kun ihminen on nämä kolme pulmaa selviteltyt ja siten maailmasta luopunut, tulee hän yhä lähemmäksi omaa tavallista itseään. Hänen selviteltäväkseen tulee sukupuolipulma. Elämä häneltä tavallaan kysyy: "Sinä olet jotenkin tietoinen kahdesta rakkaudesta, maallisesta ja taivaallisesta. Muistat myös Kristuksen sanovan: 'rakastakaa toisianne sillä rak-

kaudella, jolla minä olen teitä rakastanut'. Miten Sinä olet nämä asiat itsellesi selviteltyt?"

Ja niin ihminen ryhtyy tätä pulmaa selvittelmään. Hän pohtii sitä monilta puolilta. Hän saattaa todeta, että maallinenkin rakkaus on vielä kaksinaista, sukupuolielämää ja lemmenelämää. Siis niinkuin vainajienkin puhdistus on kaksinaista, jolloin sukupuolielämä vastaisi helvettiä, lemmenelämä kiirastulta, taivaallinen rakkaus on taas puhdasta veljesrakkautta. Ja Kristus asettaa sen oppilailleen vapaaehtoiseksi ihanteeksi. He voivat elää aviottomuudessa Jumalan valtakunnan tähden. Ja P. E. sanoo, että näitä yksinäisiä ihmisiä tulee olemaan yhä enemmän. Sillä kuudennessa juurirodussa ei enää olla jaettu kahteen sukupuoleen. Nyt voimme vielä elää avioliitossakin. Mutta muistakaamme: riitaiset avioparit ovat häpeäksi elämälle, kuten P. E. sanoo. Ja avioliittoon ei pitäisi mennä muusta syystä kuin keskinäisestä rakkaudesta. Surkean näytelmän tarjoavatkin sellaiset avioliitot, jossa toinen aviopuoliso elää kristuselämää, ja toinen vastustaa sitä.

Tätä neljättä maailmasta luopumisen pulmaa ihminen toteuttaa syventymällä ja käytäntöön soveltamalla taivaallisen Isän toista käskyä: "Älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas".

Vielä tulee viides pulma maailmasta luopumisessa. "Kuinka sinä suhtaudut vihan ja hyvyyden väliseen pulmaan?" Jumala on hyvyys. Oletko hyvä kaikissa tilanteissa? Vai suututko? Jos vanhasta tottumuksesta vielä loukkaannut ja suutut, niin "älä anna auringon laskea vihasi yli", vaan riennä nope-

asti pyytämään anteeksi siltä ihmiseltä, johon suutuit. Ja yritä sitten parhaimpasi. Ja sitä teet syventymällä ja käytäntöön soveltamalla taivaallisen Isän ensimmäistä käskyä: "Älä suutu".

— — —

Näin voimme siis ajatella ihmisyksilöitten luopuvan maailmasta ja asennoituvan Kristus-johtoiseen elämänjärjestykseen. Siten kasvaa se Kristuksen mainitsema valittujen joukko, jonka vaikutuksesta hän sanoo ihmiskunnan tuskien ajan lyhenevän. Siten kasvaa elävistä ihmisistä se Herran Temppeli, se kristosofinen ryhmä, se Maailmanuskonto, joka suuren Opettajamme Pekka Ervastian elämän ja työn vaikutuksesta nyt on Suomessa alkanut. Siitä ryhmästä P. E. sanoi, että mitä lukuisammaksi ja tehtävästään tietoisemmaksi tuo ryhmä kasvaa, sitä parempi kansallemme ja ihmiskunnalle. Hän sanoo, että politiikkakin tulee sen vaikutuksesta rauhoittumaan ja ihmistymään.

Ja olemmehan jo nähneetkin joitakin oireita tässä suhteessa. Niinpä Suomen ja Neuvostoliiton välisissä neuvotteluissa Suomen Tasavallan presidentti Paasikivi lausui nuo järkevät sanat: "Suomen ja Neuvostoliiton väliset asiat on järjestettävä kynällä eikä miekalla". Ja hän lisäsi, että niin olisi tapahtuva kaikkien kansojen välisissä asioissa.

Että noin tuli sanotuksi, siinä näkyy P. E:n suuren työn inspiroiva vaikutus. Voimmehan muistaa, että jo Napoleon I, ollessaan pidätettynä St. Helenan saarella, lausui jotain samanlaista. Hänhän sanoi, että "kynällä saadaan enemmän aikaan kuin mie-

kalla". Mutta maailman tilanne ei ollut silloin sellainen, että Napoleon olisi voinut sanoa sen elämän julkisella näyttämöllä. Se tuli mahdolliseksi vasta nyt, kun suuri Opettaja P. E. elämällään ja työllään vaikutti ratkaisevan mullistavasti maailman tilanteeseen.

Näissä ajatuksissa voimmekin vielä palata Suomen uudempaan historiaan, ja siinä tehtyyn erääseen kohtalokkaaseen virheeseen. Suomellahan oli vapaaehtoisuuteen perustuva Suojeluskunta. Mutta sitten tuo vapaaehtoisuuteen perustuva Suojeluskunta lakautettiin, ja tilalle asetettiin pakolliseen asevelvollisuuteen perustuva armeija. Tämä oli kohtalokas takaskel. Sillä jos sotalaitos olisi pysytetty edes vapaaehtoisuuden pohjalla, silloin se olisi ollut askel ihmisarvon tunnustamista kohti. Ketään ei olisi pakotettu tarttumaan aseisiin, vaan sotaa olisivat käyneet ne jotka sitä halusivat käydä.

Tämä olisi ollut valmistava väliaskel siihen täydelliseen aseista riisuutumiseen, jonka suuri Opettjamme Pekka Ervast sanoo olevan Suomen tehtävän.

Niin, sota on yhä pahempaa helvettiä, murhaa ja ryöväystä. Ja me ihmiset olemme kaikesta siitä vastuussa. Miksi emme siis todella rientäisi järjestämään kynää eli järkeä miekan tilalle. Purkakaamme nopeasti asevelvollisuuslaki. Oppikaamme luottamaan Lakiin, Totuuteen, Jumalaan, Ihmisyyteen. Suurin elämäntuntijamme Pekka Ervast sanoo tuleemme sellaiseen aikaan, että jos joku kansa, vaikkapa Suomen kansa, vapaaehtoisesti ja omasta aloitteestaan riisuu aseensa, niin se tämän tekonsa kautta

on julistautunut kuin pyhäksi kansaksi, jonka kimp-  
puun kukaan ei voi hyökätä.

Tuo ei ole turhaa puhetta. Meidän omat pienetkin  
kokemuksemme kulkevat samaan suuntaan. Meidän  
omatuntomme, Jumala meidän sisällämme sanoo  
samaa.

## II

### MITÄ ON TEOSOFIA?

Ymmärtääkseni nimi "teosofia" on laajalti tunnettu nykyisessä maailmassa. Toinen asia on missä merkityksessä ja minkä sisältöisenä teosofia on tunnettu. Sillä kaikkihan tässä maailmassa, ihmisten käsissä, sotkeutuu, muuntuu ja vääntyy.

Mutta noihin muunnelmiin emme nyt tässä puutu. Noin ajan kannalta voimme puhua kahdesta teosofisesta jaksosta: a) se teosofia, minkä H. P. Blavatsky Mestareiden lähettiläänä pani alulle ja b) se teosofia, mikä on vaikuttanut kautta aikojen. Sillä teosofia merkitsee "jumalviisaus". Ja jumalviisaita opettajia, profeettoja, uskontojen perustajia on ollut kautta aikojen, aina siitä asti kun viisaita saapui Venukselta, Merkuriukselta ja Auringosta. Kestihän Vanha Liitto miljoonia vuosia.

Se oli enkelijärjestöjen johtama ja ylläpitämä liitto. Sillä — niinkuin Pekka Ervast sanoo — enkelijärjestöt muodostavat Logoksen kolmannen ilmenyksen eli Pyhän Hengen. Meitä ihmisiä opetettiin sekä moraalisesti että älyllisesti, tieto-opillisesti.



Vihdoin tultiin vanhan liiton rajoitukseen eli täyttymykseen. Ja mikä oli tuo rajoitus eli täyttymys? Se oli sellainen näkökohta, että opettaja vaati oppilailtaan sokeata uskoa eli tottelevaisuutta. Siinä oli kyllä rakkautta, mutta samalla kuin jotain hienoa ylpeyttä, pakkoa, väkivaltaa, sotaa. Siinä taisteltiin sekä jonkun hyvän asian vuoksi että myös vallanhimon kannustamana.

Siinä oli vanhan liiton rajoitus. Sellaisenaan se ei voinut tehdä ketään täydelliseksi kuten apostoli Paavalikin nimenomaan sanoo. Piti tehdä uusi aloite, piti antaa ihmisille uusi käytännöllinen ihanne. Ja sitä ei voinut antaa enkelikuntien muodostama Pyhän Hengen ryhmä. Ihmiskuntaan täytyi ruumistua Jumala Poikana, Rakkautena, kosmillisena Kristuksena. Ja Jeesus Natsarealainen oli se ihminen, jossa kosminen Kristus ensikerran ruumistui täydellisesti, täydellisemmin kuin milloinkaan ennen.

Ja mikä oli nyt Jeesus Kristuksen tuoma uusi käytännöllinen ihanne? Se oli Rakkaus, sellainen rakkaus, joka itseensä sisällyttää totuuden ja puh-tauden.

Siten Jeesus Kristus pani elämällään ja opetuksellaan alkuun uuden käytännön. Niinkuin hän sanoo: "Rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla minä olen teitä rakastanut". Jeesuksen rakkaus ei ollut pakkovaltaa. Hän hylkäsi aseet, hän hylkäsi sodan. Niinpä sitten ensimmäinen seurakunta muodostuikin sellaiseksi, että he kieltäytyivät antamasta lippuvalaa, kieltäytyivät menemästä Rooman legiooneihin. Mestarinsa esikuvan mukaan he antoivat mielui-

min tappaa itsensä, kuin olisivat ryhtyneet toisia tappamaan ja itseään tapattamaan.

Tämä on vaikuttanut uuden järjestelyn myöskin vainajien maailmassa. Sotilaan taivas on hävinnyt. Sensijaan on avautunut Kristuksen taivas, johon sodasta kieltäytyneet marttyyrit joutuivat.

— — —  
Näin tuli Jeesus Kristuksen kautta aloitetuksi uusi elämäntapa. Niinpä Pekka Ervast sanookin, että kristinusko alkaa aseettomuudesta.

Ja nyt me voimme suorastaan hämmästyneinä, ellen sanoisi tyrmistyneinä kysyä: miten kristikunta on muodostunut suorastaan oman alkuperänsä vastakohdaksi? Sillä kristikunnassahan on raivonnut väkivalta, uskonvainot, sodat, teloitukset. Miten tämä kaikki saattoi tapahtua?

Kun totuudenetsijöinä näin jälkeinpäin ajatellamme asioita niin huomaamme, että suuri lankeemus on tapahtunut kuin huomaamatta: kristikunnan johtajat alkoivat kinastella joistakin tieto-opillisista asioista. He eivät ymmärtäneet, että he siten joutuivat eräänlaiseen ylpeyteen ja valtataisteluun. Se uskonvoima mikä olisi tarvittu Mestarin opin seuraamisessa, aseettoman uskonnon kasvattamisessa, se uskonvoima tuhlattiinkin nyt keskinäisissä opillisissa kinasteluissa. Ensimmäisiä tuollaisia kinasteluja oli kysymys siitä, missä suhteessa Pyhä Henki on Poikaan ja Isään: lähteekö Pyhä Henki Isästä ja Pojasta, vaiko vain toisesta. Yksimielisyyteen ei päästy. Ja niin tämä opillinen kinastelu vei siihen, että kristillinen

kirkko hajosi kahtia, roomalaiseen ja bysanttilaiseen kirkkoon.

Tämä on opettavainen ja varoittava näyte kristikunnan historiasta. Ruvettiin kinastelemaan tietopillisesta asiasta, ja niin unohtui ja jäi syrjään Jeesus Kristuksen esittämä rakkauden ja aseettomuuden elämä ja oppi. Painuttiin yhä syvemmälle kinasteluun, valtataisteluun, sotaan, pakkokeinoihin ja väkivaltaan.

— — —

Näin on muodostunut hirmuinen karma kristikunnalle, Euroopalle ja ihmiskunnalle. Ja uutta pahaa karmaa luotiin yhä. Sillä kinastelun, riidan, eripuraisuuden, sodan ja väkivallan henki oli vallannut ihmiskunnan. Keskinäinen rakkaus oli hävinnyt. Tilalle oli tullut aistillisuus, itsekkyyys, kunnian ja vallanhimo. Oli kuin sotatila ihmisten ja heidän muodostamiensa ryhmien välillä. Taistelua oli sukupuolien välillä. Yhteiskuntaluokat olivat taistelussa keskenään. Kirkot ja lahkot samoin. Valtiot tuhlasivat voimansa kilpavarusteluun, pyrkien valtansa laajentamiseen kaikin keinoin. Etenkin Eurooppa oli siinä 19. vuosisadan loppupuolella kuin monipuolinen sotalleiri, jossa ihmisyyys oli ihan määräävästi kielletty ja unohdettu.

Tällöin viisaat katselivat tilannetta ja näkivät, että tuo meno ei voinut päättyä muuhun kuin hirmuiseen luhistumiseen. Ainakin Eurooppa joutuu sellaiseen kauhujen mereen, jota ei ole ennen koettu. He ajattelivat: eikö pitäisi yrittää auttaa? Ja niin kaksi silloin Intiassa asunutta Mestaria, Moria ja

Kuthuumi, päättivät yrittää. He tekivät yrityksensä H. P. Blavatskyn kautta. He antoivat yritykselleen tuon vanhan nimen: teosofia. Se nimi sanoo jo paljon. Sillä sehän merkitsee, että yritys oli oleva jumaljohtoinen. Ja se oli oleva uutta käytäntöä. Oli kutsuttava yhteistyöhön niitä ihmisiä, jotka asettuisivat Viisaitten johtoon, luopuen kaikesta riitelemisestä, taistelusta, sodasta. Siten teosofinen liike oli oleva veljeskunta, joka muodostaisi alun uudelle sivistykselle. Se aloittaisi tämän viidennen juurirodun kuudennen alarodun joka sellaisenaan olisi alkuna eli siemenenä myös kuudennelle juurirodulle.

Näin teosofinen liike tuli olemaan uutta käytäntöä. Se oli oleva veljeskunta, joka Mestarin johdolla oli paneva alulle uuden, riitelemättömän, aseettoman sivistyksen.

— — —

Nyt tulemme asioiden tieto-opilliseen puoleen. Se kuuluu asiaan, sillä elämä itsessään on koulua. On ymmärrettävää, että teosofisessa liikkeessä pyritään myös tieto-opilliseen valistukseen. Niinpä elämässä on muutamia älyllis-yliaistillisia totuuksia, joita tulee oppia ymmärtämään, mutta joista ei sovi ruveta kinastelemaan. Sillä jos sellaiseen erehdymme, silloin meille käy kuten kirkossa kävi: käytännöllinen teosofia unohtuu. Löydämme jälleen itsemme kinastelijain ja taistelijain riveistä.

Niinpä jälleensyntyminen on yksi sellainen elämän elävä totuus joka toimii omien lakiensa mukaan kaikkialla luonnossa. Mutta siitä ei sovi ruveta kinastelemaan, ei pakko-uskonkappaleita laatimaan. Niin-

kuin tehtiin kirkossa, kun jälleensyntymisoppi kiellettiin v. 553. Meidän tulee pysyä käytännöllisessä teosofiassa, so. Mestarin johtaman veljeskunnan luomisessa ja rakentamisessa. Jälleensyntymisaatteen voimme mietiskellen syventyä. Siihen voimme syventyä sekä yleisenä periaatteena että sitten myöskin omien jälleensyntymiemme kannalta. Jälleensyntymisaate avaa näköaloja ja tekee elämän jatkuvan kehittymisen mahdolliseksi.

Toinen tuollainen tieto-opillinen elävä totuus luonnossa on **karma**, syyn ja seurauksen laki. Sitä tulee oppia ymmärtämään, sen tulee saada valaista järkeämme, mutta siitä ei sovi ruveta kinastelemaan, ei umpimähkään totenapidettäviä uskomuksia laatimaan. Jos sen teemme, silloin teosofia, käytännöllinen veljeysaatteen toteuttaminen, unohtuu. Mutta kun toteutamme teosofiaa, Mestarin johtamaa käytännöllistä veljeysaatetta, silloin oppi karmasta tuo meille monipuolista valaistusta elämän ongelmoihin. Niinpä Pekka Ervast antaa meille syvällisesti valaisevaa opetusta karmallisista sairauksista. Olemme aikaisemmissa ruumistuksissa tulleet menettelleeksi sillätavoin, että siitä jää karmallinen siemen meidän olemukseemme, joka sitten nykyisessä ruumistuksessa puhkeaa määrätynlaiseen sairauteen. Vielä hän mainitsee, että erilaisten karmallisten sairauksien syynä ovat erilaiset itsekkyyden muodot. Ja myös, että todellinen, Mestari-johtoinen henkinen elämä on voittava sairaudetkin.

Kolmantena tieto-opillisena totuutena voisimme mainita elämässä vallitsevan jaksottaisuuden rotui-

neen, alarotuineen, kierroksineen, luomispäivineen, planeettakausineen jne. Mutta kinastelu niistä on turhaa. Kuitenkin voimme näitäkin asioita mietiskellä. Ja Pekka Ervastilta voimme näissäkin asioissa saada syvällisintä tietoa, oppia ja valaistusta.

Neljäntenä tieto-opillisena totuutena on mainittava oppi Mestareista.

Tosin oppi Mestareista muodostuu sekä tieto-opilliseksi että käytännöllis-siveysopilliseksi. Tieto-opillista se on siinä merkityksessä, että siinä on käytännöllinen näyte siitä täydellisyyden päämäärästä, siitä Mestariudesta, jota kohti me ihmiset olemme kehityksemme tietä kulkemassa. On ihmisiä, jotka ovat joko niin paljon vanhempia tai niin paljon enemmän ponnistelleet, että he ovat saavuttaneet Mestariuden, toinen toistaan korkeamman ja syvemmän. Voimme tässä mainita kaksi Vanhan Liiton Mestaria: Mooses ja Buddhan, ja kaksi Uuden Liiton Mestaria: Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin.

Mutta oppi Mestareista on myös käytännöllis-siveysopillinen. Sillä heidän Mestariutensa on nimenomaan käytännöllis-siveysopillista laatua. Heidät tunnetaan heidän käytännöllis-siveysopillisista opetuksistaan. Puu tunnetaan hedelmistään, kuten Jeesus sanoi. Mooses tunnetaan hänen kymmenistä käskyistään, Buddha hänen kahdeksankertaisesta tiestään, Jeesus Vuorisaarnan opetuksestaan, Pekka Ervast hänen uudistamastaan Vuorisaarnasta ja hänen kaikki pulmat selvittelevästä, laajasta ainutlaatuisesta kristosofisesta kirjallisuudestaan. Mooses kieltää tappamisen. Buddha kieltää oppilailtaan

sodan, kaiken aseitten käytön. Jeesus opettaa koko elämällään aseettomuutta. Mieluimmin marttyyrius, kuin aseisiin tarttuminen. Niinkuin oli ensimmäisten kristittyjen laita. Ja Pekka Ervastian järjestämä taivaallisen Isän viides käsky on suora ja selvä: "älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä".

Voimmekin vielä kysyä: mitä on teosofia? Ja vaikka teosofisessa liikkeessä näyttää esiintyvän moninaisia käsityksiä, niin niihin emme nyt tässä puutu. Tahdomme sanoa mahdollisimman selvään ja suoraan: teosofia on jumaljohtoista elämää. Se ei ole tieto-opillista kinastelua. Se on uutta käytäntöä, aseettomuutta, riitelemättömyyttä, kinastelemattomuutta. Teosofia on veljeyden, rakkauden oppimista ja käytäntöön saattamista. Se on ihmisyyssaatteen toteuttamista hyvässä tahdossa, keskinäisessä veljesrakkaudessa. Murhaamaan kaikki kykenevät. Tiikeritkin. Jos teosofi tarttuu aseisiin, menee sotaan, toisia ihmisiä tappamaan ja itseään tapattamaan, on hän silloin luopunut teosofiasta. Hän jatkaa edelleen alkukantaisessa raakuudessa. Aseettomuus alkaa vapaaehtoisesta, omavastuisesta valinnasta.

### III

#### MITÄ ON KRISTOSOFIA?

Näissä tutkimuksissamme meidän täytyy yhä uudelleen teroittaa mieliimme, että tehtävämme ei ole kiihkoilla jonkun älyllisen tai vielä vähemmin "älyttömän", umpimähkäisen väitelmän tai uskomuksen puolesta. Sellaista menoa ja melua on maailmassa aivan liian paljon.

Mitä meidän työemme siis tarkoittaa? Mikä meitä velvoittaa ja kannustaa? Keskitetysti sanoen: meidän tehtävämme on etsiä elämän omaa totuutta. Muistammehan Mestariimme Jeesus Kristuksenkin sanovan, että se on totuus joka meidät vapaaksi tekee.

Ja nyt meillä on aikomuksemme syventyä käsitteeseen kristosofia. Kysymme: mihin elämän omaan alkuperään kristosofia perustuu? Ja mikä on tehnyt sellaisen nimen käytäntöön ottamisen asialliseksi? Sillä onhan meillä jo ennestään muita elämänkäsitteellisiä nimiä, sellaisia kuin teosofia, kristillisuus, buddhalaisuus jne.

Kun nyt yritämme mennä kristosofian alkuun, niin meidän on ajatuksissamme mentävä ensimmäi-



seen eli siihen kosmilliseen Logokseen, joka herää ilmentymättömässä eli Ehdottomassa. Siitä on käytetty moninaisia nimiä. Sitä on sanottu Suureksi Uhriksi, tai Karitsaksi, joka on uhrattu maailman alussa, ja jonka kautta on luotu kaikki mitä luotu on. Siitä on käytetty myös Kosmillisen Isän nimeä. Isä on synnyttänyt eli herättänyt itsessään Pojan, Jumalan Pojan, kosmillisen Kristuksen, jota on sanottu kaiken täydellisyyden perikuvaksi.

Nyt meille opetetaan, että meidän maailmamme kannalta tuo kosminen Kristus on aikojen aamusta ollut korkeissa tähtisikermissä, ja vähitellen lähestynyt tätä meidänkin maailmaamme ja ihmiskuntaamme. Meidän maapallomme nykyisessä elämän vaiheessa on seitsemän suurta juurirotua. Mutta maailmamme ei ole aina ollut nykyisen kaltaisessa aineellisen kehityksen tilassa. Ensimmäisen juurirodun aikana — jonka iäksi lienee mainittu noin 170 miljoonaa vuotta — elämä oli vielä eetteritasolla, ja ihmiskunta — pitäneekö sanoa: tuleva ihmiskunta — oli vielä jotenkin eläimellisessä tilassa.

Toisenkin juurirodun aikana — jonka senkin iäksi on mainittu toistasataa miljoonaa vuotta — maapallomme elämä oli vielä eetteritasolla. Kuitenkin sanotaan, että fyysillisen ruumiimme aihe on laskettu ensimmäisen- ja eetteriruumiimme aihe toisen juurirodun aikana. Siten ne ovat vanhimmat meidän käyttövälineistämme. Ne ovat rakennetut jumalien ei korkeitten enkeleitten johdolla, joten ne ovat kuin lahja tai laina heiltä. Siksi ne muodostavat sen Pyhän Hengen temppelin, jota emme saa tehdä ”mark-

kinahuoneeksi”, vaan jonka viisautta meidän tulee kuunnella, täyttäessämme jumalallis-inhimillistä kutsumme.

Tultiin sitten kolmanteen juurirotuun. Senkin iäksi on mainittu kymmeniä miljoonia vuosia.

Vasta tämän juurirodun aikana elämä vähitellen ja asteettaisesti laskeutui tälle kemiallis-fyysilliselle tasolle. Ja sen juurirodun aikana kosmillinen Kristus, Jumalan Poika, saapui meidän Aurinkoomme, aurinkotasolle. Tapahtui myös järjenpoikien ruumistus sillätavoin, että eläimelliseen ihmiskuntaan vuodattautui järjellinen minuus. Tämän sanotaan tapahtuneen noin 18½ miljoonaa vuotta sitten. Siitä voidaan sanoa alkaneen meidän inhimillisen historiamme.

Saman kolmannen juurirodun aikana saapuivat myös Melkisedek ja hänen auttajatoverinsa Venukset, Merkuriukselta ja Auringosta auttamaan ja opastamaan tämän ihmiskunnan kehitystä.

Tulemme sitten neljänteen eli atlantilaiseen juurirotuun. Sen iäksi on mainittu noin viisi miljoonaa vuotta. Sen aikana kosmillinen Kristus saapui tähti-maailmaan eli astraalitasolle. Astraalinen tunne- eli himon voima alkoi erikoisesti vaikuttaa. Ihmiskunnan syntiinlankeemus jatkui. Mentiin syvälle itsekyyteen, pahaan, mustuuteen. Kunnes Atlantin manner suuressa vedenpaisumuksessa vajosi mereen.

Alkoi sitten nykyinen viides juurirotu, jonka alkuvaiheista sanotaan olevan kulunut noin miljoona vuotta. Siinä on jo ollut 4 alarotua: hindulainen, kaldealais-egyptiläinen, persialainen, kreikkalais-rooma-

lainen, ja nyt elämme viidennessä eli eurooppalaisessa alarodussa.

— — —

Tässä tulimmekin tärkeään kohtaan maapallon ja ihmiskunnan kehityshistoriassa. Sillä tämän viiden juurirodun viidennen eli eurooppalaisen alarodun alkuvaiheissa saapui tuo maailman alussa uhrattu Karitsa Poikana eli kosmillisena Kristuksena tämän fyysillisen tason näkymättömään puoleen eli eetteritasoon ja ihmiskunnan päivätietoisuuteen. Se tapahtui Jeesus Natsarealaisessa. Sentähden apostolikin saattoi vanhan liiton ihmisille sanoa, että se Jumala, jota he palvovat salaisuutena, se oli nyt tullut julki-seksi.

— — —

Näin tulimme nyt kristosofian alkuperään, maailman alusta uhrattuun Logokseen.

Ja nyt siirrymme toiseen tarkoittamaamme kysymykseen: miksi Pekka Ervast otti käytäntöön kristosofia-nimityksen, vieläpä sanoi, että toisten nimien ohella se nimi varmaankin tulee yhä tärkeämmäksi.

Ja me huomaamme, että tähän vaikuttaa muutamia syitä, voinemme sanoa että siihen vaikuttaa noin kolme tai ehkä neljäkin syytä. Yksi syy on se, että meidän täytyy päästä selvyYTEEN siitä, mitä on se elämänymmärrys, minkä Jeesus Kristus pani alulle? Ja siihen selvyYTEEN päästäksemme täytyy meidän kääntyä itsensä Jeesus Kristuksen puoleen. Meidän täytyy jättää toistaiseksi kaikki muut opettajat, niin suuret kuin pienetkin oppi-isät. Sillä luonnollisesti Jeesus Kristus on siinä alkuperäinen asiantuntija.

Siis menemme suoraan asiaan ja kysymme: mikä on se menetelmä, se ovi tai portti, joka johtaa meidät Jeesus Kristuksen aloittamaan uuteen liittoon, uskontoon tai elämäntavatykseen?

Se portti on itsekasvatuksellinen mielenmuutos. Tätä mielenmuutosta eritellään ja määritellään Jeesuksen esittämissä autuudenjulistuksissa. Niissä on esitetty se itsekasvatuksellinen ihanne, jonka seuraaminen valmistaa ihmistä Jeesuksen Kristuksen seuraajaksi.

Ensimmäinen ohje on: "Autuaita köyhät hengesään, sillä heidän on taivasten valtakunta".

Mitä tämä nyt merkitsee? Se merkitsee sellaista mielenmuutoksellista näkökantaa, että meidän elämämme arvo ei ole aineellisuudessa. Todellisuudessa me emme omista mitään. Tämänhän todistaa ruumiillinen kuolema. Sentähden aineellinen rikkaus ei saa meitä lumota, eikä aineellinen köyhyys peljättää. Meidän tulee käyttää ainettakin toisia auttaaksemme. Viisaus sanoo, että korkein jumalakin elää auttaakseen toisia. Ja käytännöllinen tapa toisia auttaaksemme on, että autamme ja tuemme sitä kasvatusta ja valistustyötä, mikä Vuorisaarnan Mestarin johdolla tapahtuu.

Toiseksi valmistavan mielenmuutoksen ohjeeksi sopii: "Autuaita puhtaata sydäimestä, sillä he tulevat näkemään Jumalan".

Tämä merkitsee itsekasvatuksellista puhtautta kaikesta himollisuudesta, sukupuolisuudesta, aistillisuudesta, valheellisuudesta.

Kolmanneksi itsekasvatukselliseksi ojennusnuoraksi sopii: "Autuaita rauhan rakentajat, sillä heitä tullaan nimittämään Jumalan pojiksi".

Tämä on kaiken käyttäytymisen ja toiminnallisuuden ohje. Ei mitään aihetta riitaisuuteen. Ei mitään huonojen juttujen kertomista tai levittämistä kenesäkään. Päinvastoin tulee aina menetellä ja käyttäytyä niin että rauha säilyy, tai että rauha palautuu, jos se on häiriintynyt.

Neljänneksi tulee: "Autuaita ne, joita oikeamielisyyden takia vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta".

Tämä on käytännöllisesti mullistava ohje. Sillä maailma on hallitsevassa sivistyksessään järjestynt sellaiseksi, että se sodan muodossa vaatii kansalaisiaan osallistumaan järjestettyyn murhaamiseen ja ryöväämiseen. Se vaatii kansalaisiaan osallistumaan sotilaskouluutukseen, oppiakseen murhaamisen ja ryöväämisen taitoa. Ja kun Kristuksen seuraaja ei tuollaiseen raakuuteen ja rikollisuuteen voi alistua, niin häntä tämän oikeamielisyytensä tähden vainotaan.

Tämä on leimaa antavaa koko hallitsevalle sivistykselle. Tällä menettelyllään se osoittautuu olevansa kristusvastaista.

Mutta tämä ei muuta sitä tosiasiaa, että näiden neljän itsekasvatuksellisen ominaisuuden kautta tullaan kristinuskoon. Tämä on Jeesus Kristuksen oma määritelmä siitä, miten kristityksi tullaan. Kun ihminen tästä portista sisälle astuu, voi ihmisessä sitten herätä ja kasvaa se Jumalan valtakunta josta Mes-

tari sanoo, että se Jumalan valtakunta piilee ihmisessä sisäisesti. Voimme vielä lisätä Pekka Ervastian nimenomaisen määritelmän, että kristinuskko alkaa aseettomuudesta.

— — —

Siirrymme nyt siihen toiseen asiaan, joka omalla tavallaan kannusti Pekka Ervastia ottamaan kristosofia-nimen käytäntöön. Ne olivat hämmennykset teosofisessa liikkeessä. Teosofinen Seura perustettiin uuden, riitelemättömän sivistyksen siemeneksi. Luvattiin muodostaa yleisinhimillisen veljeyden ydin, katsomatta mihinkään sellaisiin ihmisten välisiin rajoihin, joiden ympärillä he riitelevät. Mutta tätä ei sitten käytännössä osattukaan toteuttaa. Kun alkoi suursota 1914, niin Adyarin Teosofisen Seuran johto yhtyi täydellä antaumuksella Englannin sotaponnistuksiin Saksaa vastaan. Tästä sotaponnistuksesta käytettiin niin ylevää ja niin velvoittavaa kieltä kuin suinkin mahdollista oli.

Tähän liittyi sitten sellainen järjestely josta voidaan sanoa, että syömisestä tehtiin uskonto. Seli-tettiin, että kun ei tapeta eläimiä ravinnoksi, vaan syödään kasvisruokaa, niin se vaikuttaa siten, että sotakin vähitellen loppuu.

Tällaisen tulkinnan edessä Pekka Ervast ei voinut vajeta. Hän sanoi, että tuollainen tulkinta on elämän pyhyiden pilkkaa. Tappamattomuus täytyy ensin ja ennen kaikkea sisältää ihmisen tappamattomuuden, siis myös sodasta kieltäytymisen. Tämä on alkamista oikeasta päästä. Tämä valistaa järkeä ja johdtaa myöskin liharuoasta kasvisruoan käyttöön. Niin-

hän jo Vanhan Testamentin luomiskertomuksessakin kasvikset määrätään sekä ihmisten että eläinten ravinnoksi. Lihaa ei siinä määrätä kenenkään ravinnoksi.

Tämä on asioiden oikea meno, oikea arvojärjestys.

— — —

Siirrymme nyt kolmanteen asiaan, joka kannusti Pekka Ervastia kristosofia-sanan käyttöön, ja esittämänsä elämäнкäsityksen syvälliseen uudelleenjärjestelyyn.

Sillä elämän kehitys ei ollut vain sitä, että oltiin vajottu moraalittomuuteen, eläimelliseen himollisuuteen, sotaan, vallanhimoon ja väkivaltaan. Pekka Ervast opettaa, että kiintotähti Sirius, tuo loistava tähti taivaalla on suuri keskusaurinko, jota meidän aurinkokuntamme monien satojen sisaraurinkokuntien kanssa kiertää, saaden Siriuksesta apua, neuvoa ja johtoa. Ja nyt P. E. sanoo, että meidän ajallamme on keskusaurinko Siriuksesta ja sen takaisista voimista saapunut suuri henkinen voimavuodatus meidän aurinkokuntaamme ja maapalloomme, muodostuen siinä uudeksi luonnonvoimaksi. — Tähän liittyy sitten vielä se astrologinen muutos, että meidän maapalloomme on Eläinradan 12 merkkiä kiertäessään siirtynyt Kaloista Vesimieheen, jossa se viipyy taas vuorollaan noin 2160 vuotta.

Näin on siis luonnossa uusi henkinen voima vaikuttamassa. Ja tämän uuden voiman luonteesta P. E. antaa yhden selvän määritelmän. Hän sanoo näiden henkivoimien vaikuttavan siten, että ne tahtoisivat muodostaa ryhmiä, veljespiirejä, vaikuttaakseen

niissä ja niiden kautta ihmiskunnan auttamiseksi. P. E. sanoo nimenomaan, että yksilöä ei pitkälle auteta, ellei hän tahdo työskennellä ryhmässä.

— — —

Näin olemme nyt yrittäneet esittää niitä elämän suuria totuuksia, jotka on kristosofisessa elämäntähtäyksessä otettava huomioon. Mutta tähän kuuluu vielä välttämättömyytenä sellainen inhimillis-jumalallinen tajunta, joka sen kaiken yhdistää ja tekee ehjäksi kokonaisuudeksi. On kysymys siitä suuresta Opettajasta, jonka tuloa Jeesus kuvaili, ja jonka tulemisen P. E. sanoo nyt tapahtuneen. P. E. puhuu tästä suuresta Opettajasta sekä järkyttävällä vakaavuudella että ainutlaatuisella asiantuntemuksella. Hän mm. sanoo, että on henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys, miten suhtaudumme meidän ajallamme esiintyvään suureen Opettajaan. Se on sanottu asiallisen vakavasti ja velvoittavasti. Nyt on tullut maailman alussa uhrattu kosmillinen Logos Isänä aivan tähän ruumiilliseen eli fyysillis-kemialliseen tasoon asti. Se tapahtui Pekka Ervastissa. Ja yksi seuraus tästä vielä oli että Karman toiminnassa tapahtui sellainen uusi järjestely, että Karma jälleensyntymisen mysteeriössä siirtyi Saatanalta Kristuksen käteen.

Tätä on nyt kristosofinen sanoma, suuri Maailmanuskonto. Se on uskontojen korkeampi minä, joka sisällyttää itseensä kaikki entiset uskonnot puhdistettuina ja nostettuina sille tasolle, jossa ne kaikki ovat yhtä, niinkuin P. E. itse sanoo.



#### IV

### JOULU TODELLISUUTENA JA SYMBOOLINA.

Kristikunta viettää joulua — jota on sanottu juhlista jaloimmaksi — joulukuun 25 päivänä. Milloin Jeesus syntyi, siitä ei ole historiallisesti tarkkaa merkintää. On arveltu, että Jeesus olisi syntynyt joskus elokuussa. Vasta neljännellä vuosisadalla alettiin viettää Jeesuksen syntymää joulukuun 25 päivänä. Mutta tällöin kristikunta oli jo muuttunut roomalaiseksi valtiokirkoksi. Kirkko osallistui roomalaisten sotaponnistuksiin. Kristus ei ollut enää ihmisten Opettaja, vaan hänestä oli tehty vanha-testamentillisen Jumalan vihan lepytysuhri.

— — —  
Näin tuli Jeesus Kristuksen työ kokonaan pilatuksi, tuli käännetyksi suoranaiseksi vastakohdakseen. Sillä Jeesus Kristus oli tullut ihmiskunnan henkiseksi Opettajaksi, mutta sellaisena hänet kokonaan kiellettiin.

Voimme näinollen kysyä: tuliko Jeesus Kristuksen työ kokonaan tuhotuksi? Tähän on vastattava, että Kristuksen työ tuli kokonaan tuhotuksi ainakin tässä fyysillisen tason käytännöllisessä elämässä. Sillä

niinkuin Pekka Ervast sanoo, ainakaan vuoden 325 jälkeen ei ole mitään todellista kristinuskoa ollut.

— — —

Todettuamme siis että Kristuksen opetustyö tuli tässä fyysillisen tason elämässä tuhotuksi ja tukahutetuksi, voimme kysyä: vaikuttiko Kristuksen työ jollain toisella, sanokaamme sisäisellä tavalla? Ja tällöin voimme ymmärtää, että kun Logosvoima kerran oli tähän ihmiskuntaan tullut, niin varmaan se vaikutti jonain sisäisenä voimavirtauksena. Voimme ajatella, että sisäinen Kristusvoima vaikutti kolmena psykologisena virtauksena. Ja ihmiset ovat tulleet niistä vaikutuksista osallisiksi sikäli kuin heidän oma sieluntilansa on tehnyt sen mahdolliseksi.

Esittäkäämme nämä kolme voimavirtausta. Ensimmäisenä on vaikuttanut

**Totuus.** Kristusvoima on vaikuttanut sellaisena virtauksena, joka itsessään sanoo: te olette kaikki saman Jumalan, saman Isän lapsia, ja sentähden veljiä keskenänne. Älkää koskaan unohtako tätä perustotuutta. Älkää antako sellaisen ylpeyden hengen päästä vaikuttamaan itsessänne, että olisitte muita parempia. Muistakaa aina: joka luulee seisovansa, katsokoon ettei kaatuisi. Heikkous ei ole kaikissa samaa laatua. Olkaa aina ymmärtäväisessä suhteessa toisiinne. Älkää vedotko jumalalliseen eikä inhimilliseen koston. Antakaa anteeksi. Se on inhimillistä. Se on veljellistä.

Tämä vaikutus on jotenkin tehonnut ainakin muutamii ihmisiin huolimatta siitä, vaikkei kirkko ole

kyennyt heitä auttamaan eikä valaisemaan. Muutamien ihmisten oma sisäinen luonto on kannustanut heitä tällaiseen totuudellisuuteen. Ja se on koitunut myöskin ihmiskunnan yhteiseksi saavutukseksi.

Toisena virtauksena Kristusvoima on vaikuttanut

**Puhtautta.** Kristusvoima on omalla olemuksellaan sanonut: ihmiselämän arvo ja sisältö ei ole minkäänlaisissa himollisissa nautinnoissa. Ei sukupuolisissa eikä muissa suhteissa. Ihmiselämän arvoon kuuluu siveellinen puhtaus. — Ja on aina ollut ihmisiä, jotka oman sisäisen olemuksensa vuoksi eivät ole voineet jättäytyä kirkon dogmien varaan tässäkään suhteessa. Jos he ovat olleet naimisissa, niin heidän oma olemuksensa on vaatinut heitä noudattamaan uskollisuutta ja puhtautta.

Kolmas Kristusvoiman vaikutus on ollut

**Rakkaus.** Heidän oma olemuksensa on ollut sellainen, etteivät he ole voineet tyytyä vain omaansa, omaan hyvänsä. Heissä on vaikuttanut lempeys ja luonnollinen taipumus auttaa toista ihmistä, auttaa pyyteettömästi, rakkaudellisesti. Vaikka he ovat eläneet kirkollisessa tietämättömyydessä, niin he oman sisäisen olemuksensa välttämättömyydessä ovat kuitenkin olleet sisäisen Kristusvoiman vaikutuksessa, kasvaen siten kuin tietämättään ihmisyydessä, Kristuksessa.

— — —

Kaiken tämän kolminaisvirtauksen voimme sopia vasti yhdistää myös joulun todellisuuteen. Sillä

voimme sanoa ja ymmärtää, että totuuden voimavirtaus on kasvattanut ihmisissä

**Joosef-ominaisuutta.** Vaikka he ovat eläneet tietämättömän ja väkivaltaisen kirkon puristuksessa, niin oman sisäisen luontonsa vaatimuksesta he ovat olleet alttiita Kristuksen voimavuodatukselle, niin että he ovat olleet nöyrymielisiä, lempeän totuudellisia, sellaisia, jotka ovat osanneet kuunnella myös sekä omantuntonsa että sydämensä ääntä. Yksilöinä he ovat siten lisänneet ja kasvattaneet Joosef-ominaisuutta ihmiskunnassa.

Samoin voimme sanoa ja ymmärtää, että Kristuksesta lähtevä puhtauden voimavirtaus on herättänyt ihmisissä

**Maria-ominaisuutta.** Ihmiset ovat tunteneet tarvitsevänsä olla nöyrän puhtaita Jumalan edessä. Tämä on ollut heidän oman olemuksensa vuoksi välttämättöntä huolimatta siitä, vaikka he muuten ovat olleet kirkollisen tietämättömyyden kasvatteja.

Kolmas Kristusvirtaus, veljesrakkaus, on herättänyt ihmisten

**Korkeampaa minää,** sisäistä enkeliämme, sanosimme Kristusta meissä.

— — —

Näin on Kristus kuitenkin omalla tavallaan, sisäisenä voimana vaikuttanut ihmiskunnassa. Ja ihmiset ovat olleet sen vaikutuksen alaisia, kuka minkin verran. Jälleensyntymiensä kuluessa he kuitenkin ovat jotenkin sisäisesti kasvaneet ja siten auttaneet ihmiskunnan kokonaiskehitystäkin eteenpäin.

Ja tämä on omalla tavallaan tärkeä ja merkityksellinen asia. Sillä onhan asialla oma osuutensa maaperän valmistamisessa sen suuren Opettajan ja Kuningaan tulemiselle, jonka tulemista Jeesus kuvailee. Voimme sanoa, että kaikki se on omalta osuudeltaan ollut auttamassa sen päämäärän saavuttamisessa, että Pekka Ervast saattoi 21:llä ikävuodellaan vastaanottaa Suuren Uhrin, kosmillisen Logoksen Isänä, Pekka Ervastissa kosmillinen Logos tuli aivan tähän tekojen käytännölliseen elämään. Tämä on laskenut henkisen elämän taas uudelle pohjalle. Kristus-draaman toteutuminen tulee yhä enemmän salaisuudesta julkiseksi.

— — —  
Siirrymmekin nyt katselemaan joulun todellisuutta tai sen symboliikkaa Pekka Ervastin aloittaman suusen Maailmanuskonnon kannalta.

Pekka Ervast sanoo niinkin, että aina kun lapsi syntyy maailmaan, on se tavallaan Kristus-lapsen syntymä. Ja ymmärrämmehän, että lapsessa on Kristus mahdollisuutena. Ja koska kosmillinen Logos Jeesus Kristuksessa ja Pekka Ervastissa nyt on tullut tähän fyysillisen tason elämään, niin on luonnollista, että ihminen jo lapsesta alkaen joutuu entistä enemmän Kristusvoiman alaiseksi, joutuu sen voiman kanssa kosketukseen.

Pekka Ervast opettaa, että ensimmäiset seitsemän ikävuotta lapsi on Isän johdossa ja suojeluksessa. Lapsen tulee saada elää vapaudessa. Hänelle ei saa antaa mitään erikoista mailmankatsomuksellista opetusta. Hän saa vapaasti tehdä huomioita elämässä.

Mutta kun lapsi saavuttaa seitsemän vuoden iän, silloin voimme sanoa alkavan hänen

**Joosef-kautensa.** Hän alkaa ajatella, alkaa tehdä kysymyksiä elämän vakavissa asioissa: Jumalasta ja maailmasta, elämästä sen perusolemuksesta myöden. Hän tahtoo tietää totuuden sellaisena kuin se itse elämässä on. Ja silloin vanhemmilta, opettajilta ja kasvattajilta vaaditaan, että heillä on todellista tietoa, eikä vain sovinnaisia uskomuksia, ei itsekkäitä luulotteluja, ei tarkoituksen ”pyhittämiä” valheita.

Emme nyt kuvaile tätä tämän enempää. Pääasia on, että ymmärrämme elämän järjestystä ja omaa osuuttamme siinä.

Lapsi kasvaa tässä Joosef-inspiratiossa ja tulee noin neljäntoista vuoden ikään. Silloin alkaa hänen yhdistynyt

**Joosef-Maria kautensa.** Sillä noin neljäntoista vuotiaana ihmisessä herää varsinainen sukupuoliuus ja ihanteellisuus. Hän on nyt tavallaan, tai oikeastaan, mies-naisellinen olento. Päässään ja järjessään hän on mies ja sydämessään ja tunteessaan nainen. Avioliiton ongelma on siten ratkaistu hänessä sisäisesti, siis todellisesti, käytännöllisesti. Järki ja sydän hänessä neuvottelevat. Sentähden tähän todelliseen Joosef-Maria inspiratioon ei sisälly mitään haaveiluja avioliitosta, ei sulhasista eikä morsiamista. On sitten eri asia, jos ja mikäli ihmiset oman persoonallisuutensa karmallisessa koulussa kuitenkin menevät tai joutuvat avioliittoon. Heillä on silloin siinä omat läksynsä opittavana ja voitettavana.

Näin kuluu taas seitsemän vuotta. Lähestyy

**Täysikäisyys.** Jo maallisenkin järjestyksen mukaan ihminen katsotaan saavuttavan täysikäisyyden siinä 21 vuoden iässä. Se merkitsee myös, että silloin hänellä on oleva oma elämäntehtävä. Suuren Maailmanuskonnon vallitessa hän valitsee elämäntehtävänsä joko kokonaan Mestarin sanoman palveluksessa — niinkuin teki Pekka Ervast — tai mahdollisimman lähellä sitä.

Tuo elämäntehtävä on silloin se lapsi, jonka hän mies-naisellisena isä-äitinä, Joosef-Mariana, on synnyttänyt, tai on hoitaakseen ottanut. Hän hoitaa ja kasvattaa sitä lasta, ja tavallaan se lapsi myös opettaa ja kasvattaa häntä.

Tähän joulutapahtumaan liittyy vielä nykyaikaisella eli todellisella tavalla

**Pako Egyptiin.** Mutta nyt Pekka Ervastian suuren Maailmanuskonnon aikana se merkitsee pakoa Suomeen. Tai oikeastaan se merkitsee "pakoa" siihen Mestari-johtoiseen ryhmätyöhön, jota P. E:n aloittama suuri Maailmanuskonto on Suomessa aloittanut tehdä. Siinä yhteistyössä on tuki ja turva. Me autamme suuren Mestari-tajunnan työtä ihmiskunnassa, ja suuri Mestari-Tajunta tukee ja auttaa meitä kasvaamaan ihmisyydessä, sisäisessä Kristuksessa.

## V

### PYHITTYVÄ TAJUNTA

Rakkaat veljet.

Olemme taas kokoontuneet totuudenetsijöinä, joka merkitsee, että me emme väittele emmekä kiistele erilaisista opinkappaleista ja opinsuunnista, joita kirkot ja lahkot ja muutkin yhtymät luovat, väittelevät ja kiistelevät niistä ja vieläpä ovat vihamielisiä ja lopulta väkivaltaisia toisiaan kohtaan. Ikäänkuin totuus sillä tavalla tulisi esiin. Meidän täytyy kerta kaikkiaan pitää mielessä, ettemme ole täällä väittelemässä, vaan totuutta eli Jumalaa etsimässä, sitä totuutta sitten palvellaksemme, sillä totuus meidät vapaiksi tekee. Tämä täytyy olla selviö. Emme ole täällä taistelemassa vaan oppimassa elämän taitoa siten kuin suuret Jumalan Pojat opettavat.

Nyt meillä on aiheena pyhittyvä tajunta. Tämä ajatushan on Uudessa Testamentissa, Vuorisäärnasakin, jossa sanotaan: pyhitetty olkoon sinun nimesi. Kun on olemassa tällainen käsite kuin pyhittyvä tajunta, täytyy olla myös sen vastakohtana epäpyhä tajunta. Täytyy olla jotain epäpyhää, josta sitten pyhitytään niinkuin Mestari opettaa.



Kun tältä kannalta katselemme asiaa, saamme kuulla suurilta Opettajilta, että tämä elämä on suurin piirtein kaksinainen, siinä on mammonallinen elämä ja jumalallinen elämä. Mammona tarkoittaa ei vain rahaa vaan koko persoonallista elämää. Kun elämme persoonallista elämää, niin se on silloin mammonallista elämää. Huomaamme, että mammonallisenkin elämä on vielä kaksinainen. Sisältyyhän kaksinaisuus jo kuvaukseen hyvän- ja pahantiedon puustakin, jossa voi olla sekä hyvää että pahaa. Siis maailmankin koulu on kaksinainen. Vaikka ihminen elää persoonallista elämää, eikä vielä ole lähtenyt Mestarin oppilaaksi, voi sekin olla kaksinaista. Pekka Ervast sanoo, että mammonallinenkin elämä sisältää oman arvonsa, ja että olemme siinä oikealla tolalla jos aina teemme oikeutta. Tämä on määräävää. Mammonallinen elämä on arvokasta jos siinä aina oikeutta tehdään. Mutta samalla P. E. asettaa hyvin ankaran määritelmän: jos oikeudesta poiketaan vähänkin, silloin ollaan Saatanan johdossa, Saatanan koulussa. P. E. käyttää tuota sanaa, että jos vähänkin poiketaan oikeudesta, silloin ollaan hyvän- ja pahantiedon puun pahalla puolella, ja silloin on Saatana johdossa.

Kun katsomme tavallista elämää kirkkoineen ja valtioineen, niin meidän täytyy myöntää, ettei siinä tehdä oikeutta, vaan kaikki pyrkivät etuoikeutettuun asemaan keinoilla millä tahansa, jopa väkivaltaisesti, mistään keinoista piittaamatta; pyrkivät sortamaan, vieläpä aseita käyttämään ja toisilta hengen ottamaan. Näin olemme selvillä siitä, että elämä maail-

massa on epäpyhää, se on himollisuutta monessa asteessa: aistillisesti himollista, väkivaltaista, sotaista, ennen aina murhaan saakka. Sillä tavalla elämämme on mennyt epäpyhäksi.

Meille sanotaan, että meidän tajuntoina tulee ottaa tunnusteeksi: pyhitetty olkoon sinun nimesi. Emmekä Isän nimeä pyhitä, ellemme itse noudata elämän pyhyyttä, elä pyhää elämää. Kun tähän asiaan syvennymme, niin ensimmäinen minkä pyhitämme on elämän oma lakiperäinen järjestys. Ja siinä on kaksi asiaa, jotka ovat aivan selvinä luonnossa, ne ovat jälleensyntymisen aate ja karma. Kristikunnan epäpyhäksi mennyt elämä johtuu siitä, että nämä jumalliset totuudet on kielletty. Kiellettiinhan jälleensyntymisoppiakin v. 553. Ja karmaopista ei voi kristillisessä kulttuurissa puhua, koska meillä on juuri sen vastakohta, karkea sijaissovitusoppi, joka pyhittää kaiken epäpyhän sinään, — niinhän luulemme. Ensimmäinen tajunnan pyhittyminen meidän puoleltamme onkin, ettemme kiellä näitä elämän suuria totuuksia, vaan syvennymme niihin. Silloin huomamme, että elämässä on merkillinen kaksinaisuus, ihmisessäkin on korkeampi ja alempi minä. Ja P. E. opettaa, että korkeammassa minässä on semmoinen mahdollisuus, että se voi synnyttää aina uuden persoonallisuuden. Vaikka persoonallisuuksina kuolemme, niin korkeammassa minässämme on sellainen mysterio, korkeampi olotila, että se voi synnyttää uuden persoonallisuuden. Eikä tämä oppi ole puoleen eikä toiseen väiteltävä asia, vaan sen täytyy olla avoinna kuin pyhä asia. Emme voi mennä kääntä-

mään sitä mielivaltaisesti sinne tai tänne, emme päättää että ihminen ei synny jälleen. Suhteemme jälleensyntymisoppiin on oleva se, ettemme kiellä emmekä usko umpimähkään, vaan ajattelemme tätä asiaa, pidämme sen siten avoinna. Meidän täytyy sillä tavalla pyhittää suhteemme elämään, ettemme määrää mitä elämä on. Se on se mikä se on, ja me olemme kutsutut syventymään siihen, jälleensyntymiseenkin.

Niin ikään on oppi karmasta, josta Jeesuskin puhuu aivan selvästi, kun hän sanoo: te niitätte sen minkä kylväneet olette. Eikä tämä karmaoppikaan pääsisi oikeuksiinsa jos emme jälleensyntyisi uudestaan. Karma ilmenee kohtalonamme, luonteenamme, moninaisina taipumuksinamme. Se on elämän pyhä laki. Ja meidän täytyy omakin tajuntamme välttämättä pyhittää sillä tavalla, että kunnioitamme tätä elämän suurta totuutta sellaisenaan. Emme kiellä emmekä väittele, vaan annamme asian olla avoinna ja yhtä mittaa selvittelimme tätä vyyhtiä, oppia syyn ja seurauksen laista, karmasta. Näemme sen yhä syvenevän siten, että karma merkitsee ei vain virheemme vaan myös onnistumisemme elämän kirjaan. Jeesus antaa meille kuin lahjan kun hän sanoo: jos tahdotte että teidän karmanne tulee inhimillisemmäksi, niin luopukaa vaatimasta ihmisiltä hyvitystä, antakaa anteeksi heidän erehdyksensä niin teillekin annetaan anteeksi, mutta jos te ette anna ihmisille anteeksi heidän erehdyksiään, ei teillekään anteeksi anneta. Siten ensimmäinen ja ainainen jakso tajuntamme pyhittymisessä on tällainen pyhittyvä

syventyminen kahteen suureen totuuteen, karmaan ja jälleensyntymisoppiin. Saamme niistä yksityiskohtaista opetusta ja siten opimme nöyryyden läksyä ja pyhää kunnioitusta, niin ettemme asetu määräilemään kuinka elämä on, se on niinkuin se on ja toimii niinkuin se toimii, ja me olemme kutsutut siihen kunnioituksella syventymään. Voimme nyt siis sanoa, että tämä on ensimmäinen ja ainainen jakso tajuntamme pyhittämisessä. Olemme oppilaita elämän koulussa, emme määrääjiä, emme me ole panneet tätä elämää käyntiin, se on jumalallinen luomistyö joka tässä on käynnissä, ja me olemme oppilaita siinä.

Vielä siis sanomme: tajunnan pyhittymiseen kuuluu tällainen kunnioittava suhtautuminen karma- ja jälleensyntymisoppiin. Ne antavat järkevän taustan koko elämällemme.

---

Mutta nyt menemme eteenpäin, koska Mestarin oppi vie aina eteenpäin. Mestari on ratkaissut nämä kysymykset omassa elämässään ja vie ratkaisemista eteenpäin. Huomaamme Uudesta Testamentistakin, että Jeesus ja Mestarit yleensä ottavat opetuslapsia, ja ne tulevat toiseen asemaan kuin ne ihmiset, jotka elävät mammonallista elämää. Näille opetuslapsille Mestari puhuu toisella tavalla kuin kansalle. Ja me tulemme nyt tässä myös semmoisen probleeman eteen opetuslasten suhteessa Mestariin, joka käy ilmi Jeesuksen sanoista opetuslapsilleen: autuaita te minun opetuslapseni kun te elätte vapaaehtoisessa köyhyydessä, autuaita te kun te ette etsi tämän maailman

mahtia ja rikkautta vaan elätte vapaaehtoisessa köyhyydessä ja sillä tavalla syvennytte minun esittämääni uuteen elämään. Kun tämä on Mestarin oppi, jonka Mestari näin sanoo: autuaita te jotka elätte vapaaehtoisessa köyhyydessä — niin mehän voimme ottaa tämän asian pohdittavaksi, koska se sama kuuluu myös Pekka Ervastin opetukseen, sisältyy henkiseen elämään. Ja tämä vapaaehtoisen köyhyyden probleema vaatii oman pyhityksensä, oman ymmärtämisensä — sekin on niinkuin se on. Kun siis syvennymme vapaaehtoisen köyhyyden pulmaan, niin ettemme elämässämme tavoittele mammonaa vaan elämme vapaaehtoisessa köyhyydessä ja sitten elämme Jumalaan päin — niin kun näin käytännössä teemme, joudumme sängen suuriin mysterioihin ja oppimisiin. Tulemme huomaamaan, että vapaaehtoisen köyhyyden periaate saa myöhemmin toisen muodon kuin mitä se ensin saa. Sillä kun ihminen sitten liittyy palvelemaan ihmiskuntaa, ryhtyy tekemään Mestarin kanssa työtä ihmiskunnan hyväksi, voimme huomata, että silloin köyhyyden periaate syvenee sillä tavalla, että ihmisellä voi taas olla vaikka kuinka paljon rahaa, tavaraa ja rikkautta, ja hän on kuitenkin köyhä. Hänen täytyy osata yhdistää nämä kaksi asiaa, ja yhdistäminen on sitä että osaa alistaa aineen palvelemaan henkeä — ja siten köyhyyden probleema saa kaksipuolisen merkityksen. Koetamme nyt syventyä tähän — ja silloin näemme miten se muuttuu, miten köyhyyden periaate saa kuin kaksipuoliset kasvot ihmisessä sitten, kun ihmisestä tulee opetuslapsi, kun hänelle tulee tärkeäksi työ ihmiskunnan

hyväksi. Silloin täytyy ihmisellä olla mammonaa rahankin muodossa käytettävissä. Ja me näemme Pekka Ervastissa kaikinpuolisen esimerkin tästä, näemme että hän vapaaehtoisessa köyhyydessä ja teosofista työtä tehdessään tuli siihen, että hänen piti ruveta teosofista kirjallisuutta kustantamaan. Hän otti 20 tuhannen markan lainan silloista rahaa, että saattoi ottaa kustannusliikkeen haltuunsa, aloitti kustannustyön ja sillä tavalla hän käytti rikkauksia Jumalan valtakunnan työhön. Tämä tulee Pekka Ervastin elämässä näkyviin muissakin vaiheissa yhä määräävämmiin. Niinpä hän ryhtyessään rakentamaan päämajaa Tuonenkylään eli kotia työntekijöille, rupesi puhumaan, että kyllä minulla nyt voisi olla miljoonia, osaisin niitä käyttää. Pekka Ervast ei nyt taas näennäisesti ollut köyhä, koska hän saattoi käyttää miljoonia. Kun hän tuli Amerikasta hän kirjoitteli ja puhui siitä, ettei tule mitään henkisestä elämästä jollei rahakin palvele sitä. Tällä tavalla Pekka Ervast tuli toiseen suhteeseen rahaan.

Kuinka nyt menevät yhteen ihmisessä köyhyyden periaate ja se periaate, että hänellä voisi olla satoja miljoonia käytettävänä? Ne menevät yhteen niin, että vaikka hän juriidisesti omistaa rahoja, hän henkilönä ei omista mitään, vaan on taloudenhoitaja, joka kaikesta tekee tiliä. Näin taloudellinen pulma, rikkauden pulma, tulee uuteen vaiheeseen. Ja koska nyt käymme tätä koulua, tekee mieleni selvittää tätä asiaa omalta kannaltamme. Sillä minäkin läksin vapaaehtoisen köyhyyden tielle, luovuin kaikesta, ja tein teosofista työtä, mutta vähitellen asemani muut-

tui sellaiseksi, että minulla piti olla rahoja käytettävänäni. Sillä kun jo Ruusu-Ristissä ollessani ryhdyin kustantamaan Pekka Ervastin kirjoja, ei se käynyt laatuun muuten kuin että piti olla rahaa. Siten tuli köyhyiden pulma toiseen vaiheeseen. Ja haluaisin sanoa, että kun sitten P. E. jätti ruumiillisen elämän ja me jäimme jatkamaan työtä, niin minunkin asemani muodostui merkittävästi kaksipuoliseksi tässä köyhyiden pulman selvittelyssä. Sillä minunkin käyttööni on tullut rahaa, kun rupesin kristosofisia kirjoja kustantamaan. Minä en ole, kuinka sanoisin, juriidisesti köyhä, olosuhteitten pakosta tuli käyttööni rahaa — meidän kustantelimme kirjoja oikein paljon, kuten näkyy Pohjolan Valon kansilehdillä olevasta luettelostakin. Siten minä en ollut köyhä — minulla oli rahaa — en ollut juriidisesti katsoen köyhä koska minun piti kuin juriidinen henkilö hoitaa ne rahat ja tehdä niistä omantunnontarkasti myös veroilmoitukset. En siis saattanut olla köyhä juriidisesti, kustannettiinhan paljon suuriakin kirjoja.

Mutta sitten tulemme asian toiseen puoleen. Vaikka minä juriidisesti katsoen omistaisin kuinka paljon tahansa rahaa — vaikka teen veroilmoitukset ja maksan ja hoidan kaikki maksut — niin ankaraasti ottaen, totuuden kannalta, olen aina vaan köyhä, en omista yhtään mitään. Olen köyhä totuuden kannalta katsoen. On vain taakkanani, vastuunalaisesti kannettavanani juriidinen puoli asiassa, en todellisuudessa omista mitään. Olen persoonallisesti katsoen köyhä. Ja meillä on suuria kirjojakin, kuten Tietäjän Aarteisto, joka maksaa suuria summia, ja kun me

olemme sen ottaneet hoitaaksemme, niin me hoidamme sen asian palvelen elämää, Mestarin asiaa. Saamme sen kirjan sitten ja muitakin kirjoja. Tahdon nyt vain näin selittää miten köyhyyden pulma tulee kaksipuoliseksi: juriidisesti meidän on vastattava kaikesta mitä meillä käytössämme on, ja todellisuudessa emme omista kuitenkaan mitään. Emme tavoittele mitään persoonallista rikkautta, olemme kaikesta irti, olemme aivan köyhiä. Tällä tavalla köyhyyden pulma tulee selvitettäväksi. Koska se on Mestarin oppi, olemme kutsutut sen selvittämään. Olemme kuin olisimme kaksi eri ihmistä, vaikka todellisuudessa olemme vain yksi köyhä Jumalan palvelija joka ei omista yhtään mitään. — Näin tämä probleema tulee jokaisen eteen pienemmässä tai suuremmassa koossa: täytyy oppia elämään juriidisesti rahojen kanssa kuin se olisi täyttä totta, vaikka todellisuudessa ei omista yhtään mitään. Olen taloudenhoitaja jonka kaikesta on tili tehtävä.

Tähän olemme nyt tulleet. Ja nyt kun näin on, niin tämä tällainen tajunnan pyhittyminen vie — kun me siis ylläolevalla tavalla Mestarin opin mukaan selvittelemme vapaaehtoisen köyhyyden pulman ja olemme kunnioittavassa suhteessa karman ja jälleensyntymisen lakiin — niin meillä nykyajan totuudenetsijöillä tämä tajunnan pyhittyminen viepi yhä syvemmälle. Sillä kun tässä nyt on alkanut uusi suuri maailmanuskonto Pekka Ervastissa, esiintyen hänen uudistamassaan Vuorisaarnassa ja sen käskyissä ja hänen kirjallisuudessaan — kun nyt siis esiintyy se jota hän sanoo maailmanuskonnoksi, jossa Jumala



Jeesus Kristuksessa ja Pekka Ervastissa on tullut tähän käytännön maailmaan — niin nyt tämä tajunnan pyhittyminen viepi siihen, että me tämän köyhyydenkin prosessin kautta ja muodossa ymmärrämme, että me olemme kutsutut tämän suuren maailmanuskonnon työhön. Ja kun sanotaan ”pyhitetty olkoon sinun nimesi” niin nyt se nimi ilmenee ei vain karman ja jälleensyntymisen lakina ja köyhyyden pulmana, vaan myös suurena maailmanuskontona. Samalla tavalla kuin olemme ottaneet kunnioittavan, harkitsevan asenteen karmaan ja jälleensyntymiseen ja hankkineet kokemusta Mestarin opettamassa vapaaehtoisen köyhyyden selvittelyssä, samalla tavalla tuo ”pyhitetty” merkitsee nyt vielä sitä, että otamme Pekka Ervastin esittämän maailmanuskonnon täydellisenä selvityksenä elämästä, täydellisimpänä mitä koskaan on ollut. Sillä tavalla meidän tajuntamme pyhittyy kun se liittyy samantaisessa kunnioituksessa ja luottamuksessa suureen maailmanuskontoon kuin jälleensyntymiseen ja karmaankin. Suuressa maailmanuskonnossahan on elämän totuus meille esitetty, se elämän pyhyys. Ja sen tähden tajunnan pyhittyminen on nyt meidän kantamamme sitä, että me suurta maailmanuskontoa P. E:n esittämänä kunnioitamme ja jollakin tavalla annamme itsemme sen palvelukseen sen työtä tehden. Sillä koska suuri maailmanuskonto on se, joka on tuonut Jumalan käytännön maailmaan ja täydellisesti ratkaissut kaikki pulmat, ja koska siis ”pyhitetty olkoon sinun nimesi” — tai meidän tajuntamme pyhittyminen — saa sen asteen, että kunnioi-

tamme suurta maailmanuskontoa ja autamme sitä sillä tavalla kuin osaamme emmekä elä vain itseämme varten, niin silloin meidän tajuntamme tulee osalliseksi tästä pyhityksestä.

Tämä työ on nyt Suomessa käynnissä, ei vielä muualla, ei se ole vielä ennättänyt muihin maihin. Se on Suomessa käynnissä kristosofisena maailmankatsoimuksena, sen ryhmytyönä, esitelmöintinä, kirjallisuuden julkaisemisena, jolloin yksi ja toinen saa herätyksen asettua palvelemaan suurta maailmanuskontoa. Sillä tavalla tajunnan pyhittyminen tulee nyt tähän kohtaan. Emme rupea kritisoidaan Pekka Ervastin opetuksia, ne ovat jääväämättömät, ja sen takana on Jumala, Logos ruumistuneena käytännön maailmaan. Emme sitä arvostele kuten emme arvostele karmaa ja jälleensyntymistäkään vaan ymmärrämme niitä ja siten pyhitämme oman tajuntamme niitä pyhittämällä. Me ihmiset nyt jatkamme omankin tajuntamme pyhittymistä palvelemalla siten kuin osaamme ja auttamalla suurta maailmanuskontoa pääsemään eteenpäin, niin että se tulee yhä suurempien ihmisjoukkojen tietoon, ja pyhityksen henki pääsee sillä tavalla vaikuttamaan elämään.

## VI

### VELJEYSTAJUNTA

Rakkaat veljet.

Olemme taas kokoontuneet tavallaan tieteelliseen työhön, sillä erotuksella vaan maallisesta tieteestä, että me otamme huomioon itse elämän. Emme koonnu sitä varten, että väittelisimme jonkun opin puolesta tai jonkun kiihkomielisen ryhmän puolesta, jotka ryhmät voivat olla vaikka vihamielisessä suhteessa toinen toisiinsa ja saavat paljon pahaa aikaan. Tämän tahdomme aina pitää mielessä. Emme työskentele minkäänlaisessa kiihkossa tai vihamielisyydessä, viha olkoon kaukana, — vihaa ei saisi olla ei valtiollisessa eikä missään elämässä, sillä viha ei kuulu ihmiselämään. Emme tee työtä vihassa, vaan työmme on tieteellistä. Se merkitsee, että työmme on tieteellistä sillä tavalla kuin tiede on jumalallisessa elämässä. Ja se tiede sanoo, että jumalallinen elämä on kehityksenalainen, ja että me olemme tajuntoja — me tajuumme elämää ja ymmärrämme elämää — ja että tämä tajuminen on kehityksenalainen. Elämä itse vaatii tajunnan kehittymistä. Elämällä itsellään on sellainen vaatimus. Viime ker-

ralla, esitelmässä "Pyhittyvä tajunta", oli puhetta tajunnan kehittymisestä sellaiseksi, suurten Opettajain opetuksen mukaan, että tajunta ei saa olla meissä pilkallinen, riitainen, vihainen, vaan meidän tajuntamme kuuluu olla pyhässä ja kunnioittavassa suhteessa elämään; elämä vaatii näin. Viime kerralla olikin puhetta tästä tajunnan pyhittymisestä, koska Mestari Vuorisaarnassaankin opettaa, että pyhitetty olkoon sinun nimesi. Tulimme siihen, että tajunnan pyhittyminen on asteettaista. Yhdellä tavalla se on sitä, että kunnioitamme sitä tietoa mitä Mestarit ovat opettaneet jälleensyntymis- ja karmaopeissa. Emme väittele näistä asioista, emme tee sellaisia päätöksiä kuin kirkko, että ihminen ei synny jälleen. Tällaiset väitteet eivät perustu kokemukseen, tai jos ovat perustuvinaan, niin se on harhaa. Samalla kunnioittavalla tavalla kuin suhtaudumme jälleensyntymisaatteeseen, tulee meidän suhtautua myös karmaan, syyn ja seurauksen lakiin, jota Mestarit meille opettavat sanoessaan, että saamme niittää mitä kylväneet olemme. Tajunnan pyhittyminen alkaa siitä, että meidän täytyy aina olla tällaisessa kunnioittavassa suhteessa elämään, ja ymmärtää sitä, sen lakiperäistä toimintaa. Ja sitten puhuimme viime kerralla siitä, kuinka pyhittyvään tajuntaan kuuluu eräs hyvin ratkaiseva tajunnan tilan muutos, nim. se, että me otamme sellaisen asenteen ettemme ole täällä maailmassa aineellisten arvojen vuoksi, vaan olemme henkisten arvojen vuoksi. Ja sentähden on siinä ensimmäinen tehtävä se, että asetamme Jumalan valtakunnan numero yhdeksi, ja kaikki muu seu-

raa vähemmällä puuhalla. Tämä kuuluu tajunnan pyhittymiseen. Tajunta ei saa olla polvillaan aineellisen rikkauden tai köyhyyden pelon tai muun semmoisen edessä, vaan sen edessä, että alistaisimme aineen palvelemaan henkeä. Tämä asia sisältyy tuohon erinomaisen syvälliseen opetukseen vapaaehtoisesta köyhyydestä; emme rupea nyt sitä toistamaan, sanomme vain, että kuolemassahan meidän on pakko kaikki jättää. Emme elä mitään muuta varten kuin että Jumalan tahtoa täyttäisimme. Emme ole omistavassa ja määräävässä suhteessa elämään, vaan olemme palvelevassa suhteessa, olemme Jumalan tahtoa palvelemassa ihmiskunnassa. Tämä kuuluu elämän pyhittämiseen. Ja sitten vähitellen ymmärrämme Mestarin oppia ja tulemme siihen, mihin viime esitelmänkin lopussa tulimme, että nykyjään on suuri Jumalan Poika tuonut suuren Maailmanuskonnon käytännön elämään ja ratkaissut kaikki pulmat, niin ettei ole enää mitään puolihämärään verhottua, ja siksi tulemme tajunnan pyhittämisessä lopulta pyhittävään suhteeseen tähän Maailmanuskontoon, joka Suomessa on alkanut, alkanut sellaisessa tiedon, taidon ja hyvyyden voimassa, jollaista ei koskaan ennen ole ollut.

Mutta elämä pyrkii tuomaan aina uutta esiin tajunnan kehittymisessä. Ja seuraava uusi sisältyy Vuorisaarnan sanoihin: tulkoon valtakuntasi, tai lähestyköön valtakuntasi. Se valtakunta on veljeskunta. Ja voimme sanoa, että se on veljeyden aate, joka pyrkii omalla voimallaan tänne, vaikka se voi mennä nurlin-päin. Tästä on todistuksena se mylläkkä, mikä val-

litsi Ranskan vallankumouksen aikana jolloin juuri ruvettiin puhumaan veljeydestä, tasa-arvoisuudesta. Elämä itse silloin pakotti veljeyden aatetta esille. Elämä vaatii, että tällainen kuin veljesrakkaus täytyy tulla esiin meidän tajunnassamme. Mutta nythän tiedämme, kuinka se Ranskassa epäonnistui. Sitä ei toteutettukaan käytännössä veljesrakkaudessa, vaan väkivallalla, vallankaappauksilla, murhilla; veljeyskäsite hukutettiin Ranskassa suuriin verivirtoihin. Ja nyt on käynyt taas samoin Euroopassa, se on jatkoa sille mikä Ranskassa alkoi. Tämä kaunis aate, että eläisimme veljinä, meni ihmisten käsissä aivan veriseksi, niin että siitä tuli hirmuvalta maailmaan. Mutta se ei muuta itse asiaa. Veljeys on totuus, ensimmäinen totuus, sanoo Pekka Ervast. Ja veljeys pyrkii aina esiin, koska se on elämän oma totuus.

Mutta kun tätä veljeyskysymystä ajattelemme itse veljeyden kannalta, ja Pekka Ervastin aloittaman suuren Maailmanuskonnon kannalta, niin asia saapi semmoisen sisällön ja vaatimuksen, että se veljeyden aate ei toteudu, ellei meissä ihmisissä tapahdu muutos itse luonnossa.

On kaksi asiaa, jotka sisältyvät tähän veljeyskäsitteen piiriin ja jotka täytyy tulla voitetuksi luonnossa, että veljeyden aate toteutuisi, muuten se ei toteudu. Ne asiat ovat sukupuolielämä ja sota. Ei veljeyden aate ilmanajojaan toteudu, vaan meidän täytyy muuttua. Me olemme kutsutut voittamaan. Ja ne ovat nämä kaksi asiaa jotka meidän täytyy voittaa, sukupuolielämä ja sota. Jos ne ovat vallalla nykyisellä tavalla, ei mitään veljeyttä tule. Pekka

Ervast ja muut Tietäjät sanovat, että luonto itse pyrkii sukupuoleettomuuteen, on asettanut sellaisen vaatimuksen. Sukupuolielämä onkin alkuaan ollut lankeemus, lankeemus elämellisyyteen, ja se täytyy voittaa. Pekka Ervast puhuu hyvin määrävästi siitä, kuinka kuudes juurirotu, joka nyt on henkisesti alkanut, on organisoitu toisella tavalla kuin nykyinen rotu. Emme olekaan silloin enää miehiä ja naisia, ei ole sukupuoli- ja avioliittoelämää. Sukupuolisuus täytyy tulla voitetuksi, ja voittamisen panee alkuun alkanut suuri Maailmanuskonto. Se johdattaa siihen, koska se on Mestarijohtoinen. Niinpä Jeesuskin lyöpi tämän ihmiskunnan kuin kahtia tältä kanalta, kun hän sanoo: "on ihmisiä jotka Jumalan valtakunnan tähden ovat tehneet itsensä aviottomiksi". Ja niinpä onkin yksilöitä, jotka tätä elämää ovat alkaneet opetella jo Jeesuksen päivistä lähtien, niin että he joko eivät ollenkaan mene naimisiin, eivät sellaista ajattelekaan, tai jos he menevät, niin heillä on toinen kanta avioliittoelämään kuin muilla ihmisillä. Aviottomuus on vaatimus ihmiskunnalle, ja Pekka Ervast sanookin, että meidän ajallamme ja tästä eteenpäin — koska 6. juurirotu jo henkisesti vaikuttaa — tulee olemaan yhä enemmän aviottomia ihmisiä. He irroittautuvat sukupuolielämästä siten, että menevät avioliittoon veljeyselämän, rakkauden kanssa. Se joukko vähitellen kehittyy. Se on alkanut Suomessa täällä syntyneen suuren Maailmanuskonton yhteydessä, sillä suuri Maailmanuskonto suosii aviottomuutta. Mutta siinä on ensin valmistavaa astetta, sellaista, että ihminen voi olla naimisissakin,

mutta ei siten kuin tähän asti, vaan synnyttääkseen lapsia Jumalan valtakunnan tähden. Aviottomuus-  
asenne tulee olemaan yhä määräävämpää, koska  
luonto itse niin tahtoo, Jumala tahtoo. Eikä sukupuoli-  
suhde häviä keinotekoisella tavalla vaan siten, että  
otamme sen tilalle puhtauden ja rakkauden. Jos  
olemme avioliitossa, olemme veljessuhteessa toinen  
toiseemme, mies ja nainen, elämme puhdasta elämää,  
veljesrakkauden elämää. Se on juuri sukupuolielä-  
mä joka meitä, koko ihmiskuntaa, nyt ahdistaa ja  
yllyttää kaikenlaiseen siveettömyyteen ja rikollisuu-  
teen. Se on sukupuolielämä joka on ahdistaja. Mutta  
toiselta puolen ahdistaa meitä se, että elämä itse  
sanoo: kun 6. juurirotu tulee valtaan, te olette  
kaikki samanlaisia, ja kuinka teidän käy, jos ette ole  
himoa voittaneet. Sentähden ei veljeydestä tule mi-  
tään ellemme ota huomioon puhtautta, liity puhtau-  
teen, ja ellemme ota huomioon sitä, että 6. juurirotu  
on sukupuoleton, — se on, sille ei voi mitään. Meidän  
täytyy elää veljesrakkaudessa se on elämän vaati-  
mus, ja meille voi käydä epäonnistuneesti, jos emme  
sukupuolisuutta voita. Ja kun nyt on puhe veljey-  
destä, ymmärrämme, että veljeyttä ei voi olla himo-  
elämässä. Veljeyttä ei voi olla ilman puhtautta, eikä  
puhtautta ilman rakkautta.

Kun nyt on kysymys tajunnan veljeytymisestä,  
se asettaa meidät tämmöiseen kouluun, uuteen suh-  
tautumiseen koko elämään, sellaiseen, että onni ei  
ole sukupuolisuudessa, ei avioliitossa eikä missään  
semmoisessa. Sukupuolielämä on ollut lankeemus, ja  
siitä meidän täytyy nousta, eikä veljeydestä muuten



mitään tule. Meidän täytyy tämä uhri antaa elämälle, että elämme vapaaehtoisessa naimattomuudessa, tai jollemme vielä elä, niin pidämme sitä päämääränä. Se on elämän oma ja elämän itsensä asettama ihanne.

Kun ajattelemme elämää veljeystajunnan kannalta, niin meillä täytyy olla selvä käsitys sukupuoli-elämän tilapäisyydestä. Se on ollut lankeemus alusta saakka, ja meidän täytyy päästä siitä puhtauteen ja rakkauteen. Se on elämän oma vaatimus. Siksi meidän täytyy ottaa kunnioituksella tämä tieto ja uusi ohjelma vastaan, ottaa se toden kannalta. Mutta ei tämän tarvitse säilyttää ketään, ei sitä joka on avioliitossa. Koetamme avioliitossakin ollen elää puhtauden elämää, — ei vaativaisuuden vaan rakkauksen elämää. Yleisimminhän olemme nyt vielä naimisissa, mutta hyvin teemme, jos ajoissa otamme kiinni elämän omasta vaatimuksesta, emmekä rimpuile sitä vastaan. Maailmanuskonto, joka Suomessa on alkanut on juuri tällä kannalla, Pekka Ervast opettaa juuri näin.

Sitten toinen veljeyskäsitteeseen liittyvä asia on sotakysymys. Kristinuskohan alkaa aseettomuudesta. Ei se ole kristinuskoa se, jota miekalla ja väkivallalla ajetaan, on hirveä erehdys luulla sitä kristinuskoksi. Siksi Maailmanuskontoon ja määritelmään ”tulkoon valtakuntasi” kuuluu aseettomuus. Mutta nyt me emme voi mennä maailmaa riisumaan aseista, sen paremmin kuin sanomaan kenellekään, että et saa elää sukupuoli-elämää. Siinäpä se juuri on: maailma Mestarinkin opin mukaan menee kahtia, menee

senkin kohdalta otammeko tässäkin veljeyden kysymyksessä huomioon nämä kaksi asiaa vai emme. Nämä molemmat lankeemukset ovat menneet hirveän syvälle, ja tavallaan tukevat toinen toisiaan. Meidän täytyy kerrassaan päästä luulosta, että "aseveljeys" on veljeyttä, se ei ole veljeyttä vaan murhaa. Meidän täytyy ratkaista sotakysymys kieltäytymällä kuvittelemasta että sota olisi uhria, rakkautta, ja että rakkaudesta voi tarttua aseisiin isänmaan tai jonkun muun "kalliin" asian puolesta. Ei sellaista uhria ole. Se on ollut suuri lankeemus, erehdys. Sotimattomuus kuuluu veljeystajuntaan. Emme me osaa veljeyttä toteuttaa jos menemme murhaamaan ihmisiä, ja vielä luulemme, että se on pyhää. Emme silloin ole ihmisiä vaan sitä toisen luokan ainesta, joka erotetaan, kun tämä ihmiskunta jakautuu kahtia. Ja sotakysymys on sitten yksilöllinen asia, yksin on ratkaistava otanko minä vastuulleni sen, että menen sotaan murhaamaan, ja sotaväkeen kouliintumaan kyetäkseni tukemaan sotahullujen hommia. Otanko vastuun siitä, että otan aseeni käteeni ja menen kasarmiin oppimaan murhaamisen taitoa. Olenko niin älytön, moraaliton, että menen. Meidän täytyy jokaisen ratkaista sotakysymys, ja siten, että otamme kantaaksemme sen ristin mikä tulee, kun emme tartu aseisiin, vaan olemme vain ihmisiä. Veljeystajunta ei kotiudu meihin muuten kuin sikäli kun pääsemme sukupuoli-suudesta ja aseista. Veljeys ei pääse toteutumaan muuten. Ja siksi meidän täytyy ottaa nämä kaksi asiaa välttämättömyytenä. Ihmisyyden koulussa nämä kaksi asiaa ovat välttämättömät, ja sitten osaam-

me elää veljeydessä. Ja jokainen lähdemme siitä missä olemme. Sentähden se Maailmanuskonto, jonka Pekka Ervast on pannut alulle, tulee yhä enemmän kaikki-määrääväksi. Sen täytyy vähitellen vallata koko ihmiskunta. Elleivät nämä kaksi asiaa, sukupuolettomuus ja sotimattomuus, toteudu, ellemme koskaan ota vastaan näitä ihanteiksemme ja yritä, ei ole muuta mahdollisuutta kuin joutua toiselle taivaankappaleelle. Mikä tämä toinen taivaankappale on, se on asia erikseen. Siitä ei Pekka Ervast muuta sano, kuin että suunnattomien aikojen perästä on taas tilaisuus yrittää.

Niinkuin pyhittyvä tajunta vaatii, että kunnioitamme karmaa ja jälleensyntymistä emmekä väitä niistä mitään omiamme, niin taas veljeyden tajunta vaatii, että asetumme elämän vaatimalle kannalle sukupuoli- ja sotakysymyksessä. Nähtävästi tulee lisääntymään niiden miesten ja naisten luku, jotka ottavat huomioon sotakysymyksen; nainen voi sotakysymyksen ratkaista kuten mieskin, molempien kuuluu molemmat kysymykset ratkaista. Ne on ratkaistu esikuvallisesti Pekka Ervastin kirjallisuudessa. Sentähden tulee meidän kokonais-asenteemme olemaan täydellinen luottamus siihen maailmankatsomukseen jonka Pekka Ervast esittää, ja joka sinään asettaa sellaisen vaatimuksen, että totuudensijäin täytyy muodostaa veljeskunta eli ryhmiä, niinkuin nyt Suomessa onkin muodostunut. Yksin olominen, vaikka ihminen kuinka suureksi itsensä käsittäisi, ei vie päämäärään. Vaan meidän täytyy veljinä tehdä työtä, ja suuri Maailmanuskonto on aina

oppaana kaikissa tilanteissa. Emme me rupea koskaan epäilemään ja mestaroimaan Mestarin oppia, vaan pidämme sen kunniassa luottamalla siihen. Ja lisäksi vielä: itse elämä on asettanut nämä kaksi vaatimusta: pois miekat, muuta miekkasi ristiksi, ja pois himoelämä, tilalle puhtaus ja rakkaus. Luopukaa väkivallasta, mitään asiaa ei voida viedä väkivallalla eteenpäin, vaan ainoastaan hyvällä. Meidän täytyy aina näin vain syventyä, tehdä näin työtä yhdessä esitelmissä, ryhmissä, vuosijuhlissa ja kesäkursseilla, ja tämän vuoden kesäkurssit alkavatkin juhannusaatto-iltana Jyväskylässä.

## VII

### YKSEYSTAJUNTA.

#### Ykseys ja moninaisuus.

Katsellessamme ihmiskunnan elämää täällä fyysisessä maailmassa huomaamme, kuinka ihmis-kunta on yksi kokonaisuus, mutta kuinka se samalla on jakautunut rotuihin, kansoihin, sivistyksiin, yhteiskuntaluokkiin ja yhä pienempiin ryhmiin. Me näemme siinä ihmiskunnan kokonaisuuden ja samalla sen jakautumisen.

Samalla muistamme ja tiedämme teosofiassa sanotuksi, että loppujen lopuksi Jumala on Yksi, ja että kaikki on tästä Yhdestä lähtenyt. Niinpä P. E. sanoo, että ensimmäinen suuri totuus on ”ihmisten veljeys ja heidän ykseytensä Jumalassa”.

Tähän ykseyteen tullaan yhtymällä sisäisesti Jumalaan. Mutta tämä meidän maailmamme on sellaisessa tilassa, että käytännöllisillä totuuksilla on myös valheellinen eli nurja puoli. Tämä nurja puoli esiintyy vallanhimona. Niinhän sanotaankin, että saatana

on Jumala nurinpäin käännettynä. Niinpä vallanhi-moiset ihmiset yrittävät saada valtaa toistensa ylitse. Tähän pyritään sotien, väkivallan, verenvuodatuksen ja murhien avulla. Tekniikan ja sotataidon kehitty-essä on yksi tavoite siinä, että maailmanvallan ta-voittelijat ryhmittyvät yhä tietoisemmin kahteen suu-reen, yhä suurenevaan joukkoon, jotka kumpikin pyrkivät maailmanvaltaan toisensa nujertamalla. Nähtävästi elämme sellaisessa ajassa, jolloin tuollai-nen pyrkimys on ilmeisesti huomattava. Muistam-mehan Nostradamuksen vanhan ennustuksen kun hän sanoo, että noin sadan vuoden väliajoin perkele tekee kolme hyökkäystä ihmiskuntaa vastaan. Ja on käynyt selväksi, että ensimmäinen hyökkäys alkoi Ranskan vallankumouksessa ja jatkui sitä seuran-neissa suurissa sodissa. Toinen hyökkäys alkoi v. 1914 alkaneessa suursodassa. Kolmas suursota uhkaa tulevan vuosisatavaihteen aikana. Ja ehkä se vasta olisi varsinainen maailmansota, jossa yleensä maail-man kansat olisivat mukana. Sitten se voisi muodos-tua jotenkin kohtalokkaaksi ihmiskunnalle.

Näitä Nostradamuksen ennustuksia ei ole otettava ikäänkuin Jumalan määräyksinä, että näin täytyy tapahtua. Ei niin. Ne on annettu varoituksina ihmis-kunnalle, sen kirkkoille ja kansoille. Niissä on tah-dottu sanoa: sellainen onnettomuus uhkaa seurauk-sena teidän omaksumastanne materialistismilitaris-tisesta elämänkäsitteestänne. Mutta sellainen on-nettomuus on vältettävissä, jos kirkot ja kansat alka-vat antaa arvoa Viisaitten opetuksille: jos ne alkavat käyttää järkeään ihmisyyden suuntaan.

## **Jumalallinen ykseytyminen.**

Edellä seurasimme ihmiskunnan ykseytymistä sen nurjalta puolelta, pyrkimystä väkivaltaiseen tyrantiaan. Nyt seuraamme pyrkimystä Jumalalliseen ykseytajuntaan. Se tajunta on tullut kolmessa Logos-virtauksessa tähän maalliseen ihmiskuntaan. P. E:n esittämänä meillä on nyt sellainen ykseysuskonto, joka sisällyttää itseensä kaikki entiset uskonnot. Siten ihmiskunnan ykseytyminen Jumalassa on ratkaisevasti alulle pantu. Olosuhteet luonnossa ja elämässä ovat siten järjestyneet. Uusi luonnonvoima suosii pyrkimystä ykseyteen, rymittymiseen. Onpa tullut kaksi uutta planeettaakin tähän aurinkokuntaan, joille on annettu nimet "Pluto" ja "X". P. E. mainitsi nimenomaan, että nämä kaksi uutta planeettaa kuuluvat nykyiseen suureen henkiseen vuodatuksen.

## **Filosofia.**

Uuden suuren uskonnon filosofia ja metafysiikka on selvä, järjellinen ja luonnonlakien mukainen. Sen pohjan muodostavat opit jälleensyntymisestä, karmasta, Mestareiden Veljeskunnasta, ihmisen täydellistymisestä. Siinä ei voi olla mitään sokeata uskoa, ei umpimähkäistä väittämistä sinne eikä tänne.

## **Siveysoppi**

sisältyy lyhyesti ja keskitetysti P. E:n uudistamiin taivaallisen Isän viiteen käskyyn: älä suutu, älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas, älä vanno, älä ole pahaa vastaan, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä.

Syventyessämme näihin käskyihin voimme tehdä sen niinkin, että otamme ensimmäisen ja viidennen käskyn ensin ja yhdessä. Niihin syventyessämme meille selviää ihmisyyys. Me olemme ihmisiä, eikä meidän sovi tappaa, ei sotia, ei vihata, vaan meidän on asetuttava rakkauden suhteeseen kaikkiin, kaikkiin ihmisiin, koko ihmiskuntaan.

Sitten meillä on tuo ihmeellinen neljäs käsky: älä ole pahaa vastaan. P. E. opettaa, että meidän tulee ymmärtää, suvaita se käsitys, että pahakin on Jumalasta. Jos me siis taistelemme pahaa vastaan, niin me taistelemme Jumalaa vastaan. Ja siten paha ja kärsimys vain lisääntyvät. Sensijaan meidän tulee aina voittaa paha. Me voitamme pahan sisässämme ensin, ja sitten ulkoisestikin.

Tältä pohjalta me sitten ojentaudumme kolmannen käskyn mukaan: älä vanho. Toisella tavalla sanottuna: meidän on opittava olemaan tottelematta maailman auktoriteetteja. Sillä emme voi palvella kahta herraa, Jumalaa ja mammonaa.

Tästä siirrymme toiseen käskyyn: älä ajatuksis-  
sasikaan ole epäpuhdas. Me luovumme persoonallisen onnen kaipuusta. Aistinnautinnon tilalle tulee puhdas, pyyteetön veljesrakkaus.

Sitten seurataan mietiskelyrukousta: "Niinkuin taivaassa, niin maankin päällä".



## VIII

### KOKEMUSTEN ARVO

Suuret uskonnot ovat syntyneet jonkun erikoisen ihmisen kokemuksesta. Niinpä buddhalaisuus on aivan selvästi syntynyt Buddhan henkilökohtaisesta kokemuksesta. Siinä on kaksi selvää kokemusta. 1. Ensimmäinen on älyllinen toteamus. Buddha heräsi huomaamaan oman tietämättömyytensä. Mutta Buddha ei heittäytynyt välinpitämättömäksi, sillä hän ajatteli, että tieto ja selvyys täytyy olla olemassa, ja että se täytyy olla myös löydettävissä. Hän jätti kaiken persoonallisen elämän, lähti erakon yksinäisyyteen etsimään ja mietiskelemään kuoleman vakavuudella. 2. Hän saavutti valistuksen, tiedon. Ja hän saavutti yhteyden korkeaan Jumalaan, joka kehoitti häntä ryhtymään toisia ihmisiä opettamaan. Siten syntyi Buddhan uskonto, joka sekin on saattanut ihmisten käsissä rappeutua.

Kristinusko taas syntyi Jeesus Kristuksen kokemuksesta, siitä, kun hän koki Jordanin kasteen, jolloin Isä tunnusti hänet Pojakseen. Sama on Pekka Ervastian ja hänen kristosofisen sanomansa laita, sillä kristosofia syntyi P. E:n kosmillis-henkisestä koke-

muksesta, siitä jota hän nimittää Jordanin kasteeksi, koska se oli laadultaan sama kuin Jeesuksellakin.

### **Kielteiset eli tappiolliset kokemukset.**

Näitä voimme seurata etenkin kristillisessä liikkeessä. Kristillisyyys oli ja on Kristuksen neuvojen seuraamista. Se vie vähitellen niihin kokemuksiin, joita Jeesus on kokenut.

Mutta sitten jotkut tekivät sen huomion, että eivät osanneet seurata Jeesuksen rakkauden oppia. He eivät jaksaneet olla suuttumatta, eivätkä olla puhtaita sydämeästään. Silloin he olivat alttiita pahan koulusta tulevalle inspiratiolle; syntyi karkea sovitusoppi. Kirkon sovitusoppi on tappiollisen kokemuksen tulos. Syntyivät opit vihan Jumalasta, loputtomasta piinasta jne. Seremoniat, sakramentit ja muut muotomenot saivat taikauskoisen merkityksen. Saarnojen tehtäväksi tuli yhdeltä puolen puolustaa kirkon laati-mia uskomuksia ja seremonioita ja toiselta puolen vastustaa Kristuksen itsensä esittämää oppia. Ja kun katsottiin tarpeelliseksi tehdä jotain oikein käytännöllisestikin, niin tämä johti toisinajattelevien vainoamiseen, kiduttamiseen, inkvisitioniin, jolloin miljoonia ihmisiä murhattiin Kristuksen nimessä.

### **Älyllinen heräämys ja tappiollisuus.**

Kun kirkon opit menivät järjettömiksi, ja kun ainakin maan pallomaisuus todisti kirkon tässä asiassa kokonaan erehtyneen, niin muodostui sellainen ajatussuunta, että me elämme tietämättömyydessä elämän näkymättömästä puolesta. Nämä, jotka omak-

suivat tällaisen ajatussuunnan, jäivät tuohon tyhjiöön. He eivät kieltäneet Jumalaa eivätkä yliaistillista elämää, mutta eivät myöskään lähteneet Buddhan, Jeesuksen tai Pekka Ervastin tavalla totuutta etsimään. He jäivät tyhjiöön, älyllis-persoonallisen elämän varaan.

Seuraava tappiollinen järjestely oli, kun eräät omaksuivat kannan: kun minä en tiedä mitään yliaistillisesta maailmasta, niin ei siitä voi kukaan muukaan tietää. Kaikki on vain luulottelua. Tästä jouduttin seuraavaan tappioon: ei ole mitään sielua, kun ihminen ruumiillisesti kuolee, loppuu siihen kaikki. Nämä materialistit eivät vetoa enää edes tietämättömyyteen, vaan esiintyvät tietäjinä. He muka tietävät, että mitään sielua tai kuoleman jälkeistä elämää ei ole olemassa. Ihminen on vain aineen kokoomus, ja meidän tehtävämme on vain ajattelullamme jalostaa aivoissamme olevaa ainetta. Siten voisi ihmiskunnassa syntyä parempia aivoja. -- Mutta miksi? Kun kerran kuitenkin itse maapallokin sammuu. — Tällainen lopputulos saattaakin uudestaan herättää etsivän ajattelun. Yksilöt ovat tehneet monenlaisia yliaistillisia, älyllisiä tai moraalisia huomioita yliaistillisen elämän olemassaolosta. Ainakin jotkut heistä ovat päässeet tajuamaan, että Buddha, Jeesus Kristus ja Pekka Ervast ovat todellisia tietäjiä, salaisen elämän ja Jumalan tuntijoita. Heidän koko luontonsa vaatii, että heidän on ryhdyttävä ottamaan selvää, mitä nuo ihmiskunnan suuret sielut, Mestarit, ovat opettaneet. Nämä huomaavat, ettei ole helppoa se harjoitusohjelma, jonka nuo voittoisat Mestarit ovat

oppilailleen antaneet. Mutta he yrittävät hellittämättä, ja jonain päivänä heille käy niin, että he saavuttavat yhteyden sisäiseen Jumalaansa. Ja näin Jumalansa löytänyt tulee siihen, että hänen on Mestarin johdolla tekeminen työtä ihmiskunnan henkiseksi auttamiseksi. Siten on meille nyt avautunut teosofinen, kristosofinen kulttuurityö itse suuren Mestarin johdolla. Opastus on lyhyesti ja ytimekkäästi esitetty P. E:n uudistamissa taivaallisen Isän viidessä käskyssä.

## IX

### ELÄMÄN EHEYTYMINEN

Tavallisessa elämässä on paljon tietoa ja taitoa, paljon uskallusta. Mutta syvemmältä kannalta katsoen emme elä tiedossa, vaan jonkinlaisessa vaistossa. Me synnymme tänne ja kasvamme, jolloin meissä herää moninaisia luonnon vaistoja, joiden kannustamina meidän on ryhdyttävä puuhaamaan. Me menemme avioliittoon, yritämme tehdä elämämme kaikin tavoin sisältörikkaaksi. Siinä ohella saamme kokea pettymyksiä, sairauksia, vanhentumisen ja kuoleman, siis tavallaan kaiken puuhamme tyhjäänmenon.

Nyt jätämme tämän ja kuuntelemme, mitä ihmiskunnan kaikkein viisaimmilla on sanottavaa. Saamme ensiksikin kuulla, että tässä maapallon ja ihmiskunnan elämässä on tapahtunut joitain sellaisia erehdyksiä, joiden seurauksina elämän eheys on jotenkin särkynyt. Voimme huomata ainakin kolme suurta särkymystä. Ehkä on ensiksi mainittava, että itse elämän johto on särkynyt kahtia. Sentähden on kahdenlaista viisautta, maailmanviisaus, joka muodostaa pahan-

koulun, ja jumalallinen viisaus, joka muodostaa hyvänkoulun.

Lisäksi on ihminenkin särkynyt. Olemme särkyneet ainakin, tai pääasiallisesti kahdella tavalla. Olemme minuuksina menneet kahtia. On ylempi minä syvemmällä ja sitten tämä alempi minä, joka persoonallisuutena syntyy ja kuolee. — Sitten olemme särkyneet vielä sukupuolisesti miehiksi ja naisiksi.

Mutta viisaat eivät jätä meitä tämän särkyneisyydestietämyksen varaan. Elämä itsessään ja kokonaisuudessaan pyrkii eheytymään. Elämä ei ole aina ollut nykyisen kaltaista, eikä tule sellaista aina olemaan. Niinpä muinaisina aikoina ilmastokin oli kovin vesipitoista. Taivas oli aina vesihöyryssä ja pilvessä, joten aurinkoa ei näkynyt milloinkaan. Kun aurinko sitten alkoi joskus näkyä, oli se kuin ihme, kuin Jumala olisi katsonut taivaasta. Ja ilmasto on yhä menossa tuohon seestymisen suuntaan. Ilmasto on nyt alkanut eetteröityä, ja se eetteröityminen jatkuu yhä järeillä olevien 5. 6. ja 7. juurirodun aikana, joten elämä seuraavassa kierroksessa on kokonaan eetteritasolla. Ja viimeistäänkin silloin tapahtuu sellainen eheytyminen, että elämän kaksinainen johto häviää. Tänne jäävät vain ne ihmiset, jotka ovat tulleet Jumalan valtakunnan kansalaisiksi, tai ovat siksi tulemaisillaan. Toiset joutuvat siirtymään toiselle taivaankappaleelle.

Tämä kaikki edellyttää myöskin ihmisen eheytymistä. Niinpä viisaat sanovat, että ihmiset ovat jaetut sukupuolisesti miehiin ja naisiin enää vain tämän viidennen juurirodun aikana. Kuudennessa juuriro-

dussa ei ole enää miehiä ja naisia, olemme kaikki samanlaisia, ja ruumiillisesti ihmisiä syntyy jollain uudella, luonnon itsensä keksimällä tavalla. Myös nykyinen kuumme tulee samoihin aikoihin taivaalta häviämään.

Kun nyt näin on, kun saamme viisailta kuulla, että meillä on edessämme sellainen eheytyminen, kuin kahteen sukupuoleen jakautumisesta vapautuminen, niin on ymmärrettävää, että elämä tänä kriittillisenä aikana asettaa myöskin aviollisiin suhteisiin uusia vaatimuksia, tai mahdollisuuksia, joita totuudenetsijät ensimmäisinä ovat kutsutut huomioimaan ja käyttämään saattamaan. Tällöin ajattelemme niitä parhaita ominaisuuksia ja saavutuksia, joita on aviollisissa suhteissa esiintynyt. Saamme kuulla, että etenkin juutalaisten keskuudessa on naisille asetettu sellainen puhtauden vaatimus, että heidän täytyi avioliittoon mennessään olla aivan koskemattomia. Heillä saattoi olla suhteita vain tuohon yhteen mieheen. Nyt voimme ajatella, että tämä ihanne täytyy tulla myöskin miesten osalle. Tietysti niin miehet kuin naiset voivat rikkoa tätä puhtauden vaatimusta vastaan, mutta silloin he luovat karmaa. Ihanne pysyy. Ja seuraava vaatimus: avioliitto ei saa olla kuin joku kauppatoimenpide, joko omasta tai vanhempien tai muiden naittajien järjestämä, vaan avioliittoon mennänsä keskinäisestä rakkaudesta. Siten avioliitto on rakkauden koulu.

Avioliitto on samalla lapsien synnyttämistä ja kasvattamista varten. Tällä on oma merkityksensä. Lapsi omalla avuttomuudellaan opettaa vanhemmil-

leen sukupuoletonta rakkautta. Siten lapsi edustaa vanhemmilleen heidän korkeampaa minäänsä ja Mestaria. Mestarin tavoin lapsi sanoo vanhemmilleen: "teillä on aina monenlaiset autettavat, mutta minua teillä ei aina ole". Lapsi ei sano tätä sanoillaan, mutta hänen olemuksensa sanoo sen. Lapsi poistuu olemasta vanhemmilleen heidän korkeamman minänsä symboli sikäli, kuin hän kasvaa ja varttuu. Hän tulee vähitellen vanhempiensa kaltaiseksi, siis oppilaaksi elämän koulussa.

Tässä onkin tärkeä solmukohta. Sillä ei riitä, että ihminen uhrautuu yhdelle ihmiselle, puolisolleen. Se on sittenkin ja lopultakin liian pieni elämäntehtävä. On etsittävä suhdetta todelliseen Mestariin ja omaan korkeampaan minäänsä. Sillä meidän on eheydyttävä myöskin siten, että alempi ja ylempi minämme yhtyvät. Emme ole silloin enää vain miehiä ja naisia, vaan olemme ihmisiä, joissa mies ja nainen ovat yhtyneet.

Tällaista eheytymistä on elämämme, ja se eheytyminen tulee yhä vaativammaksi, velvoittavammaksi.

Seurasimme tässä ihmisen sisäistä eheytymistä keskitettynä miehen ja naisen väliseen sukupuoli-pulmaan. Nyt seuraamme ihmisen eheytymistä ulkonaiselta puolelta. Emme ryhdy tätäkään puolta erittelemään sen moninaisuuksissa, vaan teemme tämänkin yhtenäistettynä. Tällöin huomaamme, että sota ja politiikka on se, joka ulkonaisessa maailmassa kaiken yhdistää. Politiikka vetää valtioelämän, sivistys- ja talouselämän pyörteisiinsä ja uhraa ne sitten sodan veriseen kurimukseen. Siksi politiikka ei sellai-



senaan ole eheyttävää, vaan repivää, hajoittavaa, tuhoavaa. Sentähden politiikka ei kelpaa ihmiselle, totuudenetsijälle miksikään elämänkäsitykseksi, ei uskonnoksi tai uskonnon korvikkeeksi. Ei politiikka eikä sota. Sentähden on tässäkin sanottava, että jos ihminen totuudenetsijäksi tultuaan on karmallisessa tehtävässään poliitikko, niin hän yrittää siinä parhaansa oikeudenmukaisen järjestyksen aikaansaamiseksi, mutta jos hän tyytyy olemaan vain poliitikko, niin on se sittenkin liian pieni elämäntehtäväksi.

Tästä tulemmekin varsinaiseen inhimilliseen kutsumukseen, Mestarin etsimiseen noudattamalla niitä ohjeita, joita nyt P. E:n uudelleen järjestämässä Vuorisaarnassa ja etenkin taivaallisen Isän viidessä käskyssä meille annetaan.

Tämä johtaa sitten myös sisäiseen eetteröitymiseen, joka yhä enemmän tulee meille välttämättömäksi. Sillä nuo viisi käskyä ovat sellaisia, että vaikka niitä toteutetaan aivan tässä päivätietoisessa elämässä, niin kuitenkin ne vaikuttavat sisäisesti eetteriruumiin rakentumiseen. Niiden seuraaminen vaikuttaa koko meidän persoonallisuutemme rakentumiseen ja eheytymiseen.

Näin kuuluvat Jeesuksen ilmoittamat

”Taivaallisen Isän viisi käskyä”:

1. ÄLÄ SUUTU.
2. ÄLÄ AJATUKSISSASIKAAN OLE  
EPÄPUHDAS.
3. ÄLÄ VANNO.
4. ÄLÄ OLE PAHAA VASTAAN.
5. ÄLÄ SODI, VAAN RAKASTA KAIKKIA  
IHMISIÄ.

Yksilö ei voi näitä käskyjä noudattaa, ilman että hänelle alkaa uusi elämä. Hänen olosuhteensa vähitellen muuttuvat.

Jos kristikunta ryhtyisi Jeesuksen käskyjä noudattamaan, muuttuisi elämä maan päällä. Taivasten valtakunta astuisi alas ihmisten keskelle, ja uusi aika alkaisi todella ihmiskunnalle. Kadotettu paratiisi voitettaisiin takaisin.

Mutta koska se päivä koittaa? Ei se koita, ennenkuin ihmisille ja ihmislapsille aletaan opettaa Jumalan valtakunnasta, onnen ja autuuden Eedenistä, sen portille vievästä tiestä ja Jeesuksen antamista avaimista, millä portti avataan.

Taivasten valtakunta ei tule itsestään. Se pysyy ylhäällä hengen maailmoissa, kunnes ihmiset rukoi-levat sitä alas maan päälle. Mutta rukous ei ole suun puhetta, vaan sielun kaipuuta ylängöille ja hengen mykkää mietiskelyä. Eikä rukous tyhjenny ajatuksiin; se toteutuu teoissa ja puhdistuu uuteen voimaan totuuden pyhässä tuleessa.

Ken rukoilee, hän seuraa Mestaria. Ken Isän tahdon täyttää, hän rukoilee.

**Pekka Ervastian kirjasta ”Vuorisaarna”, sivu 151-152.**

## J. R. Hannulan kirjoja:

|                                                                 |       |        |
|-----------------------------------------------------------------|-------|--------|
| Kristosofian Polulla -----                                      | —     | 2000:— |
| Luominen (+ Tubal-Kain, Veden-<br>paisumus, Isä Aabraham) ----- | —     | 350:—  |
| Sisäisen opettajan seurassa -----                               | —     | 200:—  |
| Vallitseeko ihmiselämässä laki (loppu) -----                    | —     | —      |
| Johanneksen evankeliumi teosofian<br>valossa -----              | 150:— | —      |
| Ei vain leivästä -----                                          | 50:—  | 100:—  |
| Tulijärvi -----                                                 | 100:— | —      |
| Mitä olemme oppineet? -----                                     | 30:—  | —      |
| Vuorisaarnan oppilaan näkö-<br>kulmasta I—V -----               | 700:— | —      |
| Pekka Ervastian asema (8 vihkoa) --                             | —     | 300:—  |
| Ihminen, mitä mietit (loppu) -----                              | —     | —      |
| Jos Kristusta seuraisin, -----                                  | 150:— | 200:—  |
| Uudestisyntyvä temppeli -----                                   | 100:— | —      |
| Elämänymmärryksemme rakentuminen                                | 150:— | —      |
| Syntynyttä maailmanuskontoa -----                               | 100:— | —      |
| Kehityksen järjestelmä -----                                    | 30:—  | —      |
| Mestari ja me -----                                             | 200:— | 250:—  |
| Ihmisyys -----                                                  | 150:— | 200:—  |
| Tuomiokausi -----                                               | 150:— | 200:—  |
| Tuomiokausi II -----                                            | 150:— | 200:—  |
| Paratiisin taru -----                                           | 150:— | 200:—  |
| Mestarin sanoma -----                                           | 150:— | 200:—  |
| Uudet maat ja taivaat -----                                     | 150:— | 200:—  |
| Vanhan Testamentin avain -----                                  | 250:— | 330:—  |
| A ja O ensimmäinen ja viimeinen ----                            | 250:— | 330:—  |
| Kysymyksiä ja vastauksia 10<br>(I—X) kirjaa. Hinta kappaleelta  | 170:— | 250:—  |
| Kysymyksiä ja vastauksia XI -----                               | 220:— | 300:—  |
| Pistis Sophiasta Christosophiaan ----                           | 250:— | 330:—  |
| Elämä Jumalassa -----                                           | 250:— | 330:—  |
| Vihkimyksistä -----                                             | 250:— | 330:—  |
| Ennakkoluuloton Suomi -----                                     | 200:— | 300:—  |
| Ihmisen tie -----                                               | —     | 300:—  |







---

# **Kristosofista kirjallisuutta:**

**Pekka Ervast:**

**RUUSU-RISTIN SYNTYSANAT SUOMESSA  
TIETÄJÄN AARTEISTO I  
TIETÄJÄN AARTEISTO II**

**J. R. Hannula:**

**(Katso luetteloä tämän kirjan lopussa)**

**Martta Jalava:**

**KASVATUSTYÖ**

**S. A. Kosonen:**

**PEKKA ERVASTIN ELÄMÄ**

**Väinö Lehtonen:**

**VANHA JA UUSI IHMINEN**

**Kirjat tilataan osoitteella: Neiti Alma Allin-  
niemi, Tampere, Santalahdentie 7. E. 13.**

**Näistä asioista puhuu myös Pohjolan  
Valo, 10 numeroa vuodessa, hinta 500:—  
Toimitus: Turku, Korkeavuorenkatu 2. C. 31.**

---

---

**Hinta 330:—**